

SADRŽAJ

BISKUPOVA RIJEČ	35
Uskrsno pismo	35
Proglas povodom Biskupijskog susreta obitelji u Malom Lošinjju.....	37
DOKUMENTI.....	38
Poruka (homilija) Svetog oca Franje povodom 21. Svjetskog dana posvećenog života	38
Poruka Svetog Oca Franje za korizmu 2017.: <i>Božja riječ je dar. Drugi su dar.</i>	40
Poruka pape Franje za 51. Svjetski dan sredstava društvene komunikacije: <i>Ne boj se jer ja sam s tobom (Iz 43, 5). Priopćivanje nade i povjerenja u našem dobu</i>	42
Papina poruka za 32. Svjetski dan mladih, 2017.: »Velika mi djela učini Svesilni!« (Lk 1,49)	45
Poruka Vijeća HBK-a za život i obitelj povodom Dana života 2017.: <i>Suočavanje sa stvarnošću starenja kao prilika za rast</i>	50
Priopćenje Stalnoga Vijeća HBK: <i>O nedjelji – Danu Gospodnjem</i>	52
XIX. redovno godišnje zajedničko zasjedanje HBK i BK BiH – Priopćenje (Zagreb, 23. siječnja 2017.).....	53
Priopćenje s Izvanrednoga plenarnog zasjedanja Sabora HBK (Zagreb, 25. siječnja 2017.).....	54
Treća sjednica Mješovitog povjerenstva HBK i SPC (Novi Sad, 13. i 14. veljače 2017.).....	55
ODREDBE BISKUPSKOG ORDINARIJATA	56
Veliki ili Sveti Tjedan 2017.	56
Nedjelja Dobrog Pastira – Dan molitve za duhovna zvanja (7. svibnja 2017).	57
Mjesec svibanj.....	57
Studijsko hodočašće svećenika (21. travnja 2017.) – dodatne informacije.....	58
IZ KATEHETSKOG UREDA.....	59
Hodočašće djece Krčke biskupije na grob biskupa Mahnića 2017.	59
Proljetna katehetska škola	60
DIJECEZANSKA KRONIKA I OBAVIJESTI.....	61
Kronika krčkog biskupa	61
Svećenici.....	62
Promjene u svećeničkim službama	62
Novi član Prezbiterskog vijeća Biskupije Krk.....	62

Obavijest: Svetkovina sv. Kvirina (3. lipnja 2017.)	62
Proslavljen Dan posvećenog života (Punat, 4. veljače 2017.).....	63
U krčkoj katedrali obilježeno Stepinčevo (10. veljače 2017.)	64
Predstavljena monografija don Antona Šuljića Vjera kao pjesma (Zagreb, 20. veljače 2017.).....	65
Apostolski nuncij u posjetu Krčkoj biskupiji (Krk, 24. veljače 2017.).....	66
Duhovna obnova za žene Cresa i Lošinja u »Betaniji« (Ćunski, 24. – 26. veljače 2017.).....	67
Pepelnica u krčkoj katedrali	67
Održana županijska / biskupijska Vjeronaučna olimpijada (Krk, 2. ožujka 2017.)	68
Održana duhovna obnova za vjeroučitelje i odgajateljice u vjeri (Ćunski, 17. – 19. ožujka 2017.): <i>Samo ljubav čini vjeru živom</i>	70
Blagoslovljena obnovljena kapela sv. Josipa u D. Bašćanskoj (20. ožujka 2017.).....	70
Korizmeni susret redovnica (Martinšćica, 20. ožujka 2017.).....	71
Plenarni svećenički sastanak u znaku zauzetosti oko novih Duhovnih zvanja (Krk, 29. ožujka 2017.).....	75
Održan Drugi susret obitelji Krčke biskupije (Mali Lošinj, 2. travnja 2017.) <i>Očinstvo i majčinstvo – dva lica roditeljskog poslanja</i>	76
IN MEMORIAM: Mons. Simeone Musich – Don Šime Mužić (1927.- 2017.)	79

USKRSNO PISMO

Draga braćo i sestre!

Današnja civilizacija u svojim je temeljima silno opterećena neprestanim hrljenjem u novo, bez obzira da li to novo označava naprednije ili nazadnije od onog starog. Mi, kao djeca svoga vremena, također svaku novu godinu dočekujemo sa željom da bude bolja od stare, a odmah po njezinu dolasku nastavljamo tamo gdje smo u staroj stali i borimo se s istim problemima i brigama.

Evo prošla su tri mjeseca od lijepih novogodišnjih želja, a statistika pokazuje da je smrtnost u našoj domovini samo u siječnju ove godine 42% veća nego u isto vrijeme prošle godine. Iseljavanje mladih koji traže posao nije zaustavljeno, makar brojni obznanjaju kako i nama u Hrvatskoj nedostaje radnika. Mediji nas neprestano zasipaju vijestima kako u našoj domovini nema svijetle budućnosti, pa kao da nam ni ne preostaje ništa drugo nego iseliti se u tuđe zemlje u kojima »teče med i mlijeko«. S druge strane, državne institucije kao vatrogasci pokušavaju spasiti što se spasiti dade naglašavajući kako je natalitet i prirast stanovništva od strateške važnosti za opstojnost ove zemlje, a sami smo svjedoci da ljudski život u tim istim institucijama nije zaštićen od začeca do prirodne smrti. Sve se više čini kao da ovu lijepu zemlju treba učiniti lijepom i privlačnom samo turistima i strancima, a ocrniti je i predstaviti je što ružnijom nama samima. Kao da namjerno, ili po nečijem diktatu, oduzimamo nadu sebi samima i nezaustavno trčimo u nekakvu nacionalnu letargiju kojoj se smisao ne da nazrijeti.

Pitam se, kako ćemo u takvom emocionalnom ozračju slaviti blagdan Kristova uskrsnuća koji nam svake godine dolazi u proljeće – vrijeme kad sve oko nas podsjeća na život i kad život izbija na svakom ko-

raku – a samo je u nama beživotnost perspektivnosti i djelujemo kao da nam je pokopana svaka nada? Možda se i mi tako lako možemo ogledati u riječima proroka Jeremije, koji plače nad sudbinom izraelskog naroda vapijući: »Čak i proroci i svećenici lutaju po zemlji i ništa ne znaju.« (Jr 14,18).

U svojoj nastupnoj enciklici *Radost evanđelja* papa Franjo razbija ta naša pitanja pozivom: »Ne dopustimo da nam se ukrađe nada!« (EG, 86). Ako je u našoj zemlji više od 80% katolika, da li smo mi zakazali kao ljudi i kao kršćani? Tko nam je ukrao nadu? Hoćemo li se sakriti iza otrcanih fraza poput one »neka institucije odrade svoj posao« pa ćemo od njih zatražiti da nam pronađu kradljivce nade?

Da li smo uopće imali nadu ili je bila toliko slaba i površna da smo podlegli kolektivnom beznađu kao još jednom obliku pomodarstva koji bi mogao glasiti: »Bitno je da je novo i da je trend, nek' smo mi *in* pa makar nas i ne bilo više«?

Daleko bile od nas ove misli i ovi osjećaji! Vratimo povjerenje u sebe i vratimo nadu ovom narodu! Čujmo poziv mudrog Siraha: »U tvojoj je moći da budeš vjeran!« (Sir 15,15b).

Dugujemo vjernost i nadu braniteljima i rodoljubima koji su za ovaj narod i ovu zemlju dali svoj život, kao i generacijama kojima ćemo ostaviti našu domovinu. Ako nas je Gospodin Bog pozvao u sadašnji trenutak povijesti, onda on računa s nama i vjeruje u nas da ćemo mi nastaviti izgrađivati ovaj svijet kao Božji svijet. Naš je život svjedok Božjeg povjerenja da će naša povijest i dalje biti povijest spasenja, da ova domovina u kojoj smo rođeni i u budućnosti treba nama pripadati.

Isus Krist se utjelovio i rodio u narodu kojeg je Bog izabrao kao svoj narod. On je taj narod ljubio, tom je narodu propovijedao Radosnu vijest, njemu je učinio nebrojena čudesa, njega je opominjao, nad njim je plakao, za njega je molio.

Krist je od svog ljubljenog naroda bio neshvaćen i neprihvaćen, ali ni tada ga nije prokleo, nije svoj narod i svoju zemlju napustio, pobjegao u neki život »gdje je sve po mom«, nego je pošao na križ i pokazao da je ljubav snažnija od smrti, da je praštanje veće od osвете, da se i u vlastitoj boli, razapet iz mržnje, može misliti na drugog, da se i raskajanom razbojniku nebo može darovati.

Isus je sav svoj zemaljski život proveo u nerazdruživom zajedništvu i intimnoj povezanosti s nebeskim Ocem i do posljednjeg daha, na svojoj koži, pokazao koliko nas Otac ljubi i kolika je cijena našega spasenja.

Isusovo uskrsnuće Očev je odgovor na život i smrt za drugoga. Bog Otac nije mogao dopustiti da takav život ostane u grobu i da tolika ljubav bude prekrivena zaboravom. Uskrsnuće je samo posljedica oblika života koji za sva vremena ostaje jedini uzor i nadahnuće svim pokoljenjima. U Kristovu uskrsnuću zajamčena je nada i sigurnost da će svaki onaj koji se uputi Kristovim putem neizbježno proći svojom Kalvarijom, donijeti svoj križ na Golgotu, ali i doživjeti istu sudbinu Isusa Krista Uskrsnologa.

Zato je uskrsnuće stvarna novost. Uskrsnuće je novi oblik života i novi način postojanja. Uskrsnuće će uvijek biti suvre-

meno jer je svezretno, jer nadilazi vremena, jer će u njemu biti ispunjena sva ljudska nada i očekivanja. Uskrsnuće će uvijek biti novo jer ćemo nastaviti rasti u spoznaji Boga i svaka nova spoznaja buditi će u nama želju da ljubimo više i jače. Uskrsnuće je novost jer će se samo tako Isusov poziv: »Budite savršeni kao što je savršen Otac vaš nebeski!« (Mt 5,48) protegnuti kroz svu vječnost te postati temeljem našeg svakodnevnog življenja jer je »Krist, naša nada« (usp. 1 Tim 1,1).

U svjetlu Božjeg očinstva i Kristovog sinovstva slavimo ove godine i Drugi biskupijski susret obitelji pod geslom *Očinstvo i majčinstvo – dva lica roditeljskog poslanja*. Slaveći Kristov Vazam, pozivamo sve očeve i majke da si za uzor uzmu djelovanje samog Oca nebeskog. Roditelji koji se u međusobnom darivanju ugledaju u Božje nesebično očinstvo i svu svoju roditeljsku ljubav preliju u srce svojih sinova i kćeri, kako bi se njihova djeca od njih naučila pravoj roditeljskoj ljubavi, s pravom očekuju da im veličinu takve ljubavi djeca uzvrate u svoje vrijeme.

Neka radost Uskrslog Gospodina i pobjeda života nad svakom vrstom sebičnosti i otuđenosti prožme srce, misli i osjećaje svih žitelja naše biskupije, svih obitelji, svećenika, redovnika i redovnica, mladih i starih, zdravih i bolesnih, i neka cijela naša domovina s Raspetim pobjednikom doživi zoru svoga uskrsnuća te zablista neugasivom nadom, vjerom i ljubavlju!

Od srca vam to želi i slavlje Uskrsa čestita,

vaš biskup Ivica.

Poštovani i dragi svećenici i redovnici! Šaljem Vam svoje uskrsno pismo. Ne morate ga čitati vjernicima već, ako vam može u čemu poslužiti, koristite ga u mjeri u kojoj želite. Iskoristite dolazak većeg broja vjernika na Uskrs na svetu misu kao priliku da im uputite svoju živu i toplu riječ, a uputite im uskrsnu čestitku i u moje ime.

✠ Ivica, biskup

PROGLAS POVODOM BISKUPIJSKOG SUSRETA OBITELJI U MALOM LOŠINJU

Dragi vjernici krčke biskupije, drage naše obitelji!

Imajući pred očima drage susrete s vama poput hodočašća na Trsat, odlaska u Zagreb prigodom dolaska relikvija sv. Bogdana Leopolda Mandića u Hrvatsku u Godini milosrđa ili hodočašća u Zaljev svetaca u Boku Kotorsku na koji ste se u tako velikom broju odazvali, radostan sam što vas sada mogu pozvati na Drugi biskupijski susret obitelji koji će se 2. travnja 2017. godine održati u Malom Lošinj. Za mene je to prvi ovakav susret s vama dok je za vama iskustvo Prvog biskupijskog susreta na kojem ste se okupili u Krku 6. travnja 2014. godine te vjerujem s njega nosite lijepa iskustva i duhovna obogaćenja.

Obiteljski pastoral na planu naše domovinske Crkve, pa slijedom toga i naše biskupije, ove i slijedeće godine posvećen je onima za koje možemo reći da su temelj i stupovi jedne obitelji a to su muž i žena odnosno otac i majka. Kada dvoje mladih uđe u brak, oni postaju muž i žena a kada dobiju dijete postaju otac i majka. No, svi smo svjesni činjenice kako ni muž ni žena a ni otac i majka nije lako biti. To je i trajna zadaća i svojevrsni cilj čovjekova života. Zato nam je i bila želja u ovoj i slijedećoj pastoralnoj godini u našim se župnim zajednicama moliti, okupljati i razmišljati te podupirati jedni druge u ovom najvažnijem pozivu na koji Bog zove čovjeka a to je biti muž i žena, otac i majka. Odgoj djece trebao bi upravo voditi ovome cilju, jednom postati pravi muž i otac, žena i majka. Svjesni smo koliko zapreka i zamki stoji na putu da se to bude na radost i zadovoljstvo svih članova obitelji. Stoga ovakve i slične

susrete toplo preporučujem želeći da nam svima budu poticaj u još većoj zauzetosti ne samo u vremenitim, nego i u duhovnim stremljenjima za dobro vaše obitelji.

Evangelje koje ćemo u nedjelju 2. travnja 2017. godine čuti u Malom Lošinj, pred nas stavlja lik Lazara koji je umro te njegovih sestara koje su u žalosti. Kada Isus dolazi u Betaniju, Lazarove sestre Martu i Mariju potiče na vjeru da je život za Lazara ponovno moguć, a mrtva Lazara iz groba doziva u život i naređuje onima koji su pomaknuli kamen s groba da ga oslobode od zavoja kojima je bio obavit i sputan. U Isusovu djelovanju, i za muževe i očeve koji su u mnogim stvarnostima obiteljskog života poput Lazara, i za majke i žene koje je potrebno tješiti i hrabriti, naslućujem trajnu nadu koju kao vjernici nosimo a to je nada da se jedino u Isusu mnoge smrti mogu okrenuti u život i mnoge žalosti okrenuti u radost. Stoga je i osnovni cilj Crkve, pa onda i ovakvih susreta, na koji se spremamo, Isusa kao Spasitelja objaviti čovjeku, svakom čovjeku.

Već unaprijed zahvaljujem Povjerenstvu za pastoral obitelji i Uredu za obitelj na organizaciji ovog susreta te na poseban način župi domaćinu koji su otvorili vrata svojih srca, domova i grada kako bi ugostili sve nas koji ćemo na susret doći.

Želeći vam svima dobrodošlicu na Drugi biskupijski susret u našoj Krčkoj biskupiji, na sve vas zazivam zaštitu i zagovor sv. Josipa i Blažene Djevice Marije te obilje Božjeg blagoslova.

vaš biskup Ivica

PORUKA (HOMILIJA) SVETOG OCA FRANJE
POVODOM 21. SVJETSKOG DANA POSVEĆENOG ŽIVOTA

Kad su Isusovi roditelji, da ispune ono što je Zakonom bilo propisano, donijeli Dječe, Šimun, »potaknut od Duha« (Lk 2, 27), uzima Dijete u naručje i počinje pjesmu blagoslova i hvale: »**Ta vidješe oči moje spasenje tvoje**, koje si pripravio **pred licem svih naroda: svjetlost** na prosvjetljenje **naroda, slavu** puka svoga izraelskoga« (Lk 2, 30-32). Šimun nije samo mogao vidjeti, već je također imao povlasticu držati u svojim rukama nadu za kojom je dugo čekao, i zbog toga kliče od radosti. Srce mu se raduje jer Bog prebiva u svom narodu; osjeća njegovu tjelesnu prisutnost.

U današnjoj se liturgiji kaže da je tim obredom, četrdeset dana nakon rođenja, »on nazvan ispunjao zakon, a zapravo je pošao u susret svome vjernom narodu« (*Rimski misal*, 2. veljače, Uvod uz ulaznu procesiju). Susret Boga sa svojim narodom pobuđuje radost i obnavlja nadu.

Šimunov hvalospjev je pjesma čovjeka vjernika, koji na kraju svojih dana, može uzviknuti: istina je, nada u Boga nikada ne razočarava (usp. Rim 5, 5). Bog nas nikada ne vara. Šimun i Ana, u starosti, sposobni su za novu plodnost i to svjedoče u pjesmi: život vrijedi živjeti u nadi jer Gospodin održava svoje obećanje. Sâm Isus će kasnije objasniti ovo obećanje u sinagogi u Nazaretu: bolesni, zatvorenici, oni koji su sami, siromašni, starije osobe i grešnici, svi su pozvani zapjevati istu pjesmu nade. Isus je s njima, Isus je s nama (Lk 4, 18-19).

Baštinili smo taj himan nade od naših predaka. Oni su nas uveli u tu 'dinamiku'. U njihovim licima, u njihovim životima, u njihovoj svakodnevnoj i stalnoj posvećenosti mogli smo vidjeti kako je ta pohvala postala opipljiva. Mi smo

nasljednici snova naših predaka, baštinici nade koja nije razočarala naše majke i očeve utemeljitelje, našu stariju braću i sestre. Nasljednici smo onih koji su otišli prije nas i imali hrabrosti sanjati. Poput njih, i mi želimo pjevati: »Bog ne vara; tko svoju nadu polaže u njega neće se razočarati«. Bog dolazi u susret svom narodu. I želimo pjevati ponavljajući riječi proroka Joela i primjenjujući ih na sebe same: »izlit ću duha svoga na svako tijelo, prorocat će vaši sinovi i kćeri, vaši će starci sanjati sne, a vaši mladići gledati viđenja« (3, 1).

Dobro je dovinuti se do snova naših otaca da bismo mogli danas prorokovati i ponovno pronaći ono što je jednoga dana zapalilo oganj u našem srcu. Snovi i proroštvo zajedno. Spomenuti se onoga što su sanjali naši stari, naši očevi i majke, i hrabrosti kojom su, na proročki način, pronosili dalje taj san.

Ovaj stav će naš posvećeni život učiniti plodonosnijim i, što je najvažnije, to će nas zaštititi od napasti koja može naš posvećeni život učiniti besplodnim, a to je *napast preživljavanja*. Riječ je o zlu koje može postupno puštati korijenja u nama i u našim zajednicama. Mentalitet preživljavanja čini nas reakcionarnima, prestrašenima, tjera nas da se polagamo i tiho zatvaramo u naše kuće i naše sheme. Tjera nas da se osvrćemo unatrag, na dane slave – ali koji su sada prošlost – i namjesto da ponovno zapalimo proročku kreativnost koja je potekla iz snova naših utemeljitelja, radije tražimo prečace ne bismo li izbjegli izazove koji danas kucaju na naša vrata. Mentalitet preživljavanja oduzima snagu našim karizmama jer nas navodi na to da ih »pripitomimo«, čineći ih »jednostavnim za

upotrebu«, oduzimajući im pritom njihovu izvornu kreativnu snagu. Ta nas napast tjera da više štitimo prostore, zgrade i strukture no što omogućujemo nove procese i potičemo nove inicijative. Napast preživljavanja vodi do toga da zaboravljamo na milost, pretvara nas u stručnjake za sveto, ali nas ne čini očevima, majkama, braćom ili sestrama te nade koju smo pozvani proročki naviještati. U tome ozračju preživljavanja sahnju srca naših starijih, oduzimajući im sposobnost sanjanja. Ono na taj način čini besplodnim proroštvo koje su naši mladi pozvani naviještati i ostvarivati. Ukratko, napast preživljavanja pretvara u opasnost, prijetnju i tragediju ono što nam Gospodin predstavlja kao priliku za poslanje. I premda taj stav nije ograničen samo na osobe posvećenog života, mi smo na poseban način pozvani paziti da ne upadnemo u nju.

Vratimo se ponovno na evanđeoski odlomak i ponovno promotrimo taj prizor. Šimunov i Anin hvalospjev nije sigurno plod zaokupljenosti njima samima ili analiziranja i preispitivanja vlastite osobne situacije. Nije se vinuo iz njihovih grudi zato što su bili zatvoreni u same sebe iz straha da bi im se moglo dogoditi nešto loše. Na taj hvalospjev ih je potaknula nada, ona nada koja ih je podupirala u starosti. Vidjeli su da se ta nada obistinila u susretu s Isusom. Kad Marija predaje Šimunu u ruke Sina Obećanja, starac počinje pjevati, slavi istinsko 'bogosluzje', opjevava svoje snove. Kadgod stavlja Isusa usred svoga naroda, ovaj susreće radost. Da, jedino to će nam moći vratiti radost i nadu, jedino to će nas spasiti od toga da živimo u mentalitetu preživljavanja. Jedino to će učiniti naše živote plodnima i održati naše srce živim. Stavljati Isusa gdje mu je mjesto – usred Njegova naroda.

Svi smo svjesni multikulturalne preobrazbe kroz koju prolazimo; u to nitko ne sumnja. Stoga je važno da posvećeni muškarac i žena budu s Isusom uronjeni u

život, srce tih velikih promjena. Naše poslanje – u skladu sa svakom pojedinom karizmom – doziva nam u svijest da smo pozvani biti kvasac toga konkretnog tijesta. Možda postoji i bolje 'brašno', ali Gospodin nas je pozvao da budemo kvasac ovdje i sada, sa izazovima koji se pred nas stavljaju. Pritom ne smijemo zauzimati obrambeni stav, niti dopustiti da nas svladaju naši strahovi, već se latiti pluga, nastojeći pomoći rasti zrnu koje je mnogo puta posijano usred korova. Staviti Isusa usred njegova naroda znači imati kontemplativno srce, srce sposobno prepoznati kako Bog prolazi ulicama naših gradova, naših sela i naših četvrti. Staviti Isusa usred njegova naroda znači preuzeti na sebe i nositi križ naše braće i sestara. To znači htjeti dodirnuti Isusove rane u ranama svijeta koji je u boli, koji je ranjen i čezne i vapi za iscjeljenjem.

Staviti se zajedno s Isusom usred njegova naroda! Ne kao neki vjerski 'aktivisti', već kao muškarci i žene koje povezuje isto krštenje i koji su poslani dijeliti to Božje pomazanje i utjehu sa svima.

Staviti se s Isusom usred njegova naroda, jer »osjećamo izazov da otkrijemo i prenosimo 'mistiku' zajedničkog življenja, miješanja i uzajamnog susretanja, da se zagrlimo i jedni druge podupiremo, da zakoračimo u vode toga oceana koji se, premda kaotičan, [s Gospodinom] može pretvoriti u pravo iskustvo bratstva, karavanu solidarnosti, u sveto putovanje [...] E kad bismo barem kročili tim putem, kako bi to bilo dobro, okrjepljujuće, oslobađajuće, ispunjeno spasonosnom nadom! Dobro je izići iz samog sebe i povezati se s drugima« (Apost. pob. *Evangelii gaudium*, 87). To ne samo da je za nas dobro, već pretvara naš život i našu nadu u hvalospjev. Ali to možemo činiti jedino ako preuzmемо snove naših predaka i pretvorimo ih u proroštvo.

Pratimo Isusa dok ide ususret svom narodu, kako bi bio usred svog naroda.

Idimo naprijed, bez prigovaranja ili tjeskobe onih koji su zaboravili prorokovati jer nisu preuzeli snove svojih utemeljitelja, već s hvalom na usnama i radošću. Idimo naprijed, ne sa strahom, već sa strpljenjem

onih koji se uzdaju u Duha, Gospodina snova i proroštava. Na taj način dijelimo ono što je istinski naše: hvalospjev koji se rađa iz nade.

FRANJO

PORUKA SVETOG OCA FRANJE ZA KORIZMU 2017.

Božja riječ je dar. Drugi su dar.

Draga braćo i sestre,

Korizma je novi početak, put koji vodi ka sigurnom cilju: Uskrsu, Kristovoj pobjedi nad smrću. To nas vrijeme uvijek snažno poziva na obraćenje. Kršćanin je pozvan vratiti se Bogu »svim srcem« (Jl 2, 12), ne zadovoljavati se osrednjošću već rasti u prijateljstvu s Gospodinom. Isus je vjerni prijatelj koji nas nikada ne napušta, jer i kada smo u grijehu on strpljivo čeka da mu se vratimo i tim strpljivim čekanjem pokazuje svoju spremnost na opraštanje (usp. *Homilija na misi*, 8. siječnja 2016.).

Korizma je pogodno vrijeme za jačanje duhovnog života sredstvima posvećenja koje nam Crkva pruža: postom, molitvom i milostinjom. U korijenu svega toga je Božja riječ, koju smo u ovom vremenu pozvani slušati i nad njom revnije meditirati. Želim se ovdje na poseban način zadržati na prisposobi o bogatašu i siromašnom Lazaru (usp. Lk 16, 19-31). Neka nam bude nadahnuće taj tako značajan tekst, koji nam pomaže razumjeti što nam je potrebno da bismo postigli pravu sreću i vječni život.

1. Druga osoba je dar

Na početku prisposobe predstavljena su dva glavna lika s time što je siromah detaljnije opisan: on se nalazi u očajnom stanju, nema čak snage ni ustati, leži pred bogataševim vratima i hrani se mrvama koje padaju s njegova stola, cijelo tijelo mu je posuto ranama koje psi dolaze lizati (usp.

rr. 20-21). Mračna je to slika; prikazuje ponižena čovjeka koji je zapao u veliku bijedu.

Dodatnu crtu dramatičnosti toj slici daje siromahovo ime: zove se Lazar, ime bremenito obećanjem, koje doslovno znači »Bog pomaže«. Stoga taj lik nije anonimn, njegove su osobine jasno opisane i predstavljen je kao pojedinac s vlastitom osobnom poviješću. Dok je za bogataša praktički nevidljiv, za nas je netko koga dobro poznajemo. Postaje jedno lice i, kao takav, dar, neprocjenjivo bogatstvo, biće koje je Bog htio, koje voli i kojeg se spominje, premda je konkretno stanje u kojem se nalazi stanje odbačenog čovjeka (usp. *Homilija na misi*, 8. siječnja 2016.).

Lazar nas uči da je druga osoba dar. Ispravan odnos s osobama sastoji se u tome da prepoznamo sa zahvalnošću njihovu vrijednost. I siromah na bogataševim vratima nije neugodna smetnja, već poziv na obraćenje i promjenu života. Ta nas prisposoba ponajprije poziva da otvorimo vrata svoga srca drugome, jer svaka osoba je dar, bilo da je to naš susjed ili pak nepoznati siromah. Korizma je pogodno vrijeme da otvorimo vrata svakoj osobi u potrebi i prepoznamo u njemu ili njoj Kristovo lice. Svaki od nas susreće takve ljude u svom svakodnevnom životu. Svaki život koji susrećemo je dar koji zaslužuje prihvaćanje, poštivanje i ljubav. Božja nam riječ pomaže otvoriti oči da prihvatimo i ljubimo život, prije svega kad je ovaj slab i ranjiv. A da bismo to mogli, nužno je uzeti

ozbiljno i ono što nam Evanđelje kazuje o bogatašu.

2. Grijeh nas zasljepljuje

Prispodoba je bespoštedna u opisivanju proturječnosti u kojima se nalazi bogataš (usp. r. 19). Taj lik, za razliku od Lazara, je bezimen; za njega se jednostavno kaže da je »bogataš«. Izobilje u kojem živi ogleda se u pretjeranoj raskošnoj odjeći koju nosi. Grimiz je naime bio vrlo cijenjen, čak više od srebra i zlata, i zato je bio pridržan božanstvima (usp. Jr 10, 9) i kraljevima (usp. Suci 8, 26), dok je tanani lan davao pojedincu gotovo svet značaj. Taj se čovjek dakle volio razmetati svojim bogatstvom i običavao je to činiti svakodnevno: »danomice se sjajno gostio« (r. 19). U njemu vidimo dramatičan odraz izopačenosti grijehom, koja poznaje tri susljedna stupnja: ljubav prema novcu, ispraznost i oholost (usp. *Homilija na misi*, 20. rujna 2013.).

Apostol Pavao kaže da »korijen svih zala jest srebroljublje« (1 Tim 6, 10). To je glavni uzrok korupcije i izvor zavisti, svađa i sumnjičenja. To može ići tako daleko da novac zavlada nama, čak dotle da postane tiranijski idol (usp. apost. pob. *Evangelii gaudium*, 55). Namjesto da bude sredstvo kojim se služimo u činjenju dobra i iskazivanju solidarnosti drugima, novac može nas i čitav svijet podjarmiti egoističnoj logici koja ne ostavlja prostora ljubavi i predstavlja prepreku miru.

U prispodobi se zatim pokazuje da gramzivost bogataša čini ispraznim. Njegova osobnost nalazi izraz u vanjštini, u pokazivanju drugima što si može priuštiti. Ali ta vanjšina pokriva unutarnje lice. Njegov je život talac vanjskog izgleda, tog najpovršnijeg i najprolaznijeg aspekta postojanja (usp. isto, 62).

Najniži stupanj tog moralnog srozavanja je oholost. Bogataš se odijeva poput kralja i ponaša se poput božanstva, zaboravljajući da je obični smrtnik. Za

čovjeka iskvarena ljubavlju prema bogatstvima ne postoji ništa drugo osim njega samog i zbog toga osobe koje ga okružuju ostaju izvan njegova vidokruga. Plod navezanosti na novac je dakle neka vrsta zasljepljenosti; bogataš ne vidi čovjeka koji gladan, izranjen, ponižen leži do njegovih vrata.

Promatrajući taj lik, može se razumjeti zašto se u Evanđelju tako jasno osuđuje ljubav prema novcu: »Nitko ne može služiti dvojici gospodara. Ili će jednoga mrziti, a drugoga ljubiti; ili će uz jednoga prijanjati, a drugoga prezirati. Ne možete služiti Bogu i bogatstvu« (Mt 6, 24).

3. Riječ je dar

Evanđelje o bogatašu i siromašnom Lazaru pomaže nam dobro se pripremiti za Uskrs koji se bliži. Liturgija Pepelnice poziva nas iskusiti nešto slično onom što bogataš doživljava na tako dramatičan način. Svećenik, dok nas posipa pepelom, ponavlja riječi: »Sjeti se da si prah i da ćeš se u prah pretvoriti«. I bogataš i siromah umiru i glavni dio prispodobe se odvija na drugome svijetu. Dvojica likova iznenada otkrivaju da »ništa nismo donijeli na svijet te iz njega ništa ni iznijeti ne možemo« (1 Tim 6, 7).

Mi također možemo vidjeti što se događa na drugome svijetu gdje bogataš vodi poduži dijalog s Abrahamom, kojeg naziva »ocem« (Lk 16, 24.27), pokazujući time da pripada Božjem narodu. Ta pojedinost čini njegov život još kontradiktornijim, jer do toga trenutka nije uopće bilo govora o njegovu odnosu s Bogom. Naime, u njegovu život nije bilo mjesta za Boga. Jedini njegov bog bio je on sam.

Tek usred muka na drugome svijetu, bogataš prepoznaje Lazara. Želi da mu siromah ublaži patnje s malo vode. To što on traži od Lazara slično je onome što je bogataš mogao za života činiti a nije nikada učinio. Abraham mu, ipak, objašnjava:

»Sinko! Sjeti se da si za života primio dobra svoja, a tako i Lazar zla. Sada se on ovdje tješi, a ti se mučiš« (r. 25). Na onome svijetu se uspostavlja stanovita pravednost i ravnoteža između zala doživljenih za života i dobra na drugome svijetu.

Prispodoba se nastavlja i dalje kako bi pružila poruku kršćanima. Naime, bogataš koji još ima žive braće na zemlji, moli Abrahama da im pošalje Lazara da ih opomene; ali Abraham odgovara: »Imaju Mojsija i Proroke! Njih neka poslušaju!« (r. 29). A na bogataševo protivljenje domeće: »Ako ne slušaju Mojsija i Prorokâ, neće povjerovati sve da i od mrtvih tko ustane« (r. 31)

Tako na vidjelo izlazi pravi bogatašev problem: korijen njegovih zala je u tome što nije slušao Božju riječ. To ga je dovelo do toga da nije više ljubio Boga te da je, dakle, prezreo bližnjega. Božje riječ je živa i djelotvorna, kadra pobuditi obraćenje u srcima ljudi i iznova upraviti čovjekove korake prema Bogu. Kad zatvaramo srce daru Boga koji govori to ima za posljedicu da na kraju zatvaramo svoje srce daru braće.

Draga braćo i sestre, korizma je pogodno vrijeme za obnavljanje susreta s Kristom živim u njegovoj riječi, sakramentima i bližnjemu. Neka nam Gospodin – koji se tijekom četrdeset dana provedenih u pustinji odupro napasnikovim prijevarama – pokaže put kojim nam je ići. Neka nas Duh Sveti povede pravim putem obraćenja da ponovno otkrijemo dar Božje riječi, da budemo očišćeni od grijeha koji nas zasljepljuje i da služimo Kristu prisutnom u braći i sestrama u potrebi. Potičem sve vjernike da izraze tu obnovljenost duha također svojim sudjelovanjem u korizmenim kampanjama koje mnoga crkvena tijela priređuju u raznim dijelovima svijeta sa ciljem širenja kulture susreta u jednoj ljudskoj obitelji. Molimo jedni za druge, da, kao dionici Kristove pobjede, znamo otvoriti naša vrata slabom i siromašnom. Tada ćemo moći u punini živjeti i svjedočiti uskrсну radost.

Iz Vatikana, 18. listopada 2016.,
Blagdan svetog Luke evanđeliste

FRANJO

PORUKA PAPE FRANJE ZA 51. SVJETSKI DAN SREDSTAVA DRUŠTVENE KOMUNIKACIJE

Ne boj se jer ja sam s tobom (Iz 43, 5). Priopćivanje nade i povjerenja u našem dobu

Pristup sredstvima priopćivanja, zahvaljujući tehnološkom napretku, omogućuje mnogim ljudima dijeliti s drugima vijesti u hîpu i širiti ih sveudilj. Te vijesti mogu biti dobre ili loše, istinite ili lažne. Već su naši pređi u vjeri govorili o ljudskom umu kao o mlinskom kamenu koji se, pogonjen vodom tekućicom, ne može zaustaviti. Onaj tko je zadužen za mlin, međutim, ima mogućnost odlučiti hoće li mljeti pšenicu ili kukolj. Čovjekov

um je uvijek u pokretu i ne može prestati 'mljeti' sadržaj koji prima, ali na nama je da odlučimo kojim ćemo ga materijalom opskrbljivati (usp. Kasijan Rimski, *Pismo Leonziju Igumeni*).

Želio bih da ova poruka dospije i bude na poticaj svima onima koji, bilo u profesionalnom radu bilo u osobnim odnosima, svakodnevno 'melju' tolike informacije da bi mogli ponuditi mirisan i

dobar kruh onima koji se hrane plodovima njihove komunikacije. Želim sve potaknuti na konstruktivnu komunikaciju koja odbacuje predrasude prema drugome i jača kulturu susreta, zahvaljujući kojoj možemo na stvarnost naučiti gledati s realizmom i povjerenjem.

Uvjeren sam da je potrebno razbiti začarani krug zla tjeskobe i zaustaviti spiralu straha, koja je posljedica stalne usredotočenosti na 'loše vijesti' (ratovi, terorizam, skandali i svakovrsne ljudske pokvarenosti). Nipošto nije riječ o širenju dezinformacije u kojoj bi se zanemarila drama patnje, niti o upadanju u naivni optimizam koji zatvara oči pred sablazni zla. Predlažem, naprotiv, da svi pokušamo nadvladati osjećaj nezadovoljstva i rezignacije koji katkad rađa bezvoljnošću, strahovima ili ostavlja dojam da se zlo ne može zaustaviti. Osim toga, u komunikacijskoj industriji, gdje vrijedi logika da dobra vijest ne prolazi na tržištu i stoga nije vijest, i gdje se od tragedije ljudske patnje i otajstva zla veoma lako pravi spektakl, uvijek vrebaju napast umrtvljenja savjesti ili zapadanja u očaj.

Stoga želim pružiti doprinos traženju otvorenog i stvaralačkog stila komunikacije koji zlu nikada ne priznaje glavnu ulogu, nego pokušava ukazati na moguća rješenja, poticanjem konstruktivnoga i odgovornoga pristupa od strane primateljâ. Upućujem poziv svima da muškarcima i ženama našeg doba ponude sadržaje obilježene logikom 'dobre vijesti'.

Dobre vijesti

Čovjekov život nije puko nizanje događaja, nego je to povijest koja čeka da bude ispričana kroz izbor načina tumačenja koji mogu odabrati i prikupiti najvažnije podatke. Stvarnost, u sebi samoj, nije jednoznačna. Sve ovisi o načinu na koji je se promatra, od 'naočala' kroz koju ju promatramo. Promijenimo li stakla tih naočala i sama će stvarnost izgledati

drukčije. Otkuda dakle krenuti da bi se stvarnost tumačilo s pravim 'naočalama'?

Za nas kršćane, jedine prave 'naočale' kojima promatramo stvarnost je blagovijest, počevši od Blagovijesti u pravom smislu te riječi: »Evandjelja Isusa Krista Sina Božjega« (Mk 1, 1). Tim riječima, naime, evanđelist Marko započinje svoje pripovijedanje, navještajem 'dobre vijesti' vezane uz Isusa, ali više no sama informacija o Isusu, ta *blagovijest je sâm Isus!* Čitajući stranice Evandjelja otkrivamo, zapravo, da naslov djela odgovara njegovu sadržaju i, iznad svega, da je taj sadržaj sama Isusova osoba.

Ova dobra vijest koja je sâm Isus nije dobra zato što nema veze s patnjom, nego zbog toga što iskustvo patnje postaje dio šire slike. Ona je sastavni dio Isusove ljubavi prema Ocu i prema ljudskom rodu. U Kristu je Bog pokazao svoju solidarnost sa svakom čovjekovom situacijom, otkrivajući nam da nismo sami, jer imamo Oca koji nikada ne zaboravlja svoje djece. »Ne boj se, jer ja sam s tobom« (Iz 43, 5) utješne su riječi Boga koji je uvijek uronjen u povijest svoga naroda. U njegovu ljubljenu Sinu, to Božje obećanje – »ja sam s tobom« – obuhvaća sve naše slabosti, čak dotle da umire istom smrću. U Njemu tama i smrt također postaju mjesto zajedništva sa Svjetlom i Životom. Nada, dostupna svakom, se rađa upravo u točki gdje život kuša gorčinu neuspjeha. Riječ je o nadi koja ne razočarava, jer ljubav je Božja razlivena u srcima našim (usp. Rim 5, 5) i daje da procvate novi život poput biljke koja izrasta iz palog sjemena. Promatrana u tome svjetlu, svaka nova tragedija koja se zbiva u povijesti svijeta može također postati podloga moguće dobre vijesti, jer ljubav može uvijek iznova pronaći put bliskosti i pobuditi srca sposobna za samilost, lica koja neće klonuti duhom i ruke spremne na izgradnju.

Povjerenje u sjeme Kraljevstva

Da bi svoje učenike i mnoštva uveo u ovaj evanđeoski način razmišljanja i dao im prave 'naočale' koje su potrebne da se vidi i prigrli logiku ljubavi koja umire i uskršava, Isus se koristio prisposodobama, u kojima je Kraljevstvo Božje često uspoređivao sa sjemenom koje svoju životnu snagu oslobađa tek kad padne u zemlju i umre (usp. Mk 4, 1-34). Tim korištenjem slikâ i metaforâ kojima se priopćava poniznu snagu Kraljevstva ne umanjuje se njegovu važnost ili hitnost, nego je to, radije, milosrdan način koji slušatelju ostavlja 'prostor' slobode da prihvati tu snagu i da ona zaživi u njegovu životu. To je ujedno najplodonosniji način da se izrazi neizmjernu vrijednost pashalnog otajstva, puštajući da same slike – više od pojmova – priopće paradoksalnu ljepotu novog života u Kristu, gdje neprijateljstva i križ ne ometaju nego su sredstva u službi Božjeg spasenja, gdje se slabost pokazuje moćnijom od bilo koje ljudske vlasti, gdje poraz može biti preludij u ispunjenje svega u ljubavi. Upravo tako, naime, nada u Kraljevstvo Božje sazrijeva i produbljuje se: to je »kao kad čovjek baci sjeme u zemlju. Spavao on ili bdio, noću i danju sjeme klija i raste« (Mk 4, 26-27).

Kraljevstvo je Božje već među nama, kao sjeme skriveno površnom pogledu, čiji se rast zbiva u tišini. Onaj kome Duh Sveti rasvjetljuje oči može vidjeti kako ono klija i ne dopušta da mu trajno prisutan kukolj ukrade radost Kraljevstva.

Obzori Duha

Nada, utemeljena na blagovijesti koja je Isus, potiče nas da uzdignemo svoj pogled i promatramo ga u liturgijskom slavlju svetkovine Uzašašća. Iako se na prvi pogled čini da se Gospodin od nas udaljava, zapravo se obzori nade sve više

proširuju. U Kristu, koji uzdiže našu ljudsku narav do neba, svaki muškarac i žena ima »slobodan ulaz u Svetinju po krvi Isusovoj – put nov i živ što nam ga On otvori kroz zavjesu, to jest svoje tijelo« (Heb 10, 19-20). »Snagom Duha Svetoga« možemo biti »svjedoci« i priopćitelji novoga i otkupljenog čovječanstva »do kraja zemlje« (Dj 1, 7-8).

Povjerenje u sjeme Božjeg Kraljevstva i u logiku Uskrsa treba oblikovati i naš način komuniciranja. To povjerenje nam omogućuje djelovati – na mnogostruke načine na koje se komunikacija danas odvija – s uvjerenjem da je moguće otkriti i istaknuti dobre vijesti prisutne u životnoj stvarnosti i na licu svake osobe.

Onaj tko se, u vjeri, daje voditi Duhom Svetim postaje sposoban prepoznati kako je Bog prisutan i na djelu u svakom času našega života i povijesti te prepoznaje kako On, u dramatičnim prilikama ovoga svijeta, strpljivo plete tkanje povijesti spasenja. Nît kojom se tka tu svetu povijest je nada, a njezin tkalac nije nitko drugi doli Duh Sveti, Tješitelj. Nada je najponiznija od svih vrlina, jer ostaje skrivena u naborima života. Ipak, ona je nalik kvascu koji ukvasa čitavo tijesto. Mi je jačamo čitajući uvijek iznova Radosnu vijest, Evanđelje 'pretiskano' u mnogim izdanjima života svetaca, muškaraca i žena koji su postali slike Božje ljubavi u ovome svijetu. Duh Sveti nastavlja i danas usađivati u nas želju za Kraljevstvom zahvaljujući onima koji, crpeći nadahnuće iz Radosne vijesti usred dramatičnih događaja našeg doba, svijetle poput svjetionikâ u tami ovoga svijeta, obasjavajući put i otvarajući nove putove povjerenja i nade.

Iz Vatikana, 24. siječnja 2017.

FRANJO

PAPINA PORUKA ZA 32. SVJETSKI DAN MLADIH, 2017.

»Velika mi djela učini Svesilni!« (Lk 1,49)

Draga mladeži,

evo nas ponovno na putu nakon našega predivnog susreta u Krakovu, gdje smo zajedno proslavili 31. Svjetski dan mladih i Jubilej za mlade u sklopu Svete godine milosrđa. Za vodiče smo uzeli svetog Ivana Pavla II. i svetu Faustinu Kowalsku, apostole Božjeg milosrđa, kako bismo ponudili konkretan odgovor na izazove našeg vremena. Doživjeli smo snažno iskustvo bratstva i radosti, a svijetu dali znak nade. Naše različite zastave i jezici nisu bili razlog za suparništva i podjele, nego prigoda za otvaranje vrata našega srca i građenje mostova.

U zaključnom dijelu Svjetskog dana mladih u Krakovu, najavio sam sljedeću postaju našega hodočašća, koja će nas, uz Božju pomoć, dovesti do Paname, 2019. godine. Na tom putu će nas pratiti Djevica Marija, koju svi naraštaji nazivaju blaženom (usp. Lk 1, 48). Ova nova dionica našeg putovanja nastavlja se na prethodnu, koja je u središtu imala blaženstva, i potiče nas da nastavimo ići naprijed. Žarko se nadam, naime, da ćete vi mladi ljudi i dalje kročiti naprijed, da nećete samo njegovati sjećanje na prošla vremena, već i imati hrabrost u sadašnjosti i nadu za budućnost. Takvi stavovi su zasigurno postojali u mladoj djevojci Mariji iz Nazareta i jasno su izraženi u odabranim temama triju sljedećih svjetskih dana mladih. Ove godine (2017.), razmišljat ćemo o Marijinoj vjeri, koja u svojem hvalospjevu Veliča kaže: »Velika mi djela učini Svesilni« (Lk 1, 49). Tema sljedeće, 2018. godine »Ne boj se, Marijo! Ta našla si milost u Boga« (Lk 1, 30) uvest će nas pak u razmišljanje o hrabroj ljubavi kojom je Djevica prihvatila anđelovo navještenje. Svjetski dan mladih 2019. godine bit će nadahnut riječima »Evo službenice Gospodnje. Neka mi bude po tvojoj riječi« (Lk 1, 38); to je Marijin odgovor anđelu, bremenit nadom.

U listopadu 2018. godine, u Crkvi će se održati Biskupska sinoda na temu *Mladi, vjera i razlučivanje zvanja*. Govorit ćemo o tome kako vi, mladi ljudi, živite iskustvo vjere usred izazovâ našeg vremena. Raspravljat će se također o temi kako možete postići zrelost na svom životnom putu razpoznavanjem svojeg osobnog poziva, shvaćenog u širem smislu, to jest poziva na brak, kao životnom opredjeljenju ili zanimanju, odnosno na posvećeni život i svećeništvo. Nadam se da će hod prema Svjetskom danu mladih u Panami i tijekom priprema za Sinodu ići ukorak jedno s drugim.

Naše doba ne treba mladež koja se izležava po cijeli dan

Prema Lukinom Evanđelju, nakon što je od anđela primila navještaj i na poziv da postane Spasiteljeva Majka odgovorila »da«, Marija ustaje i žurno hita posjetiti svoju rođakinju Elizabetu, koja je bila u šestom mjesecu trudnoće (usp. 1, 36.39). Marija je vrlo mlada; ono što joj je naviješteno neizmjeran je dar, no sa sobom nosi također vrlo velike izazove. Gospodin joj je zajamčio svoju prisutnost i potporu, ali je još mnogo toga u njezinu umu i srcu ostalo nepoznato i nejasno. Ipak, Marija se ne zatvara u kuću i ne dopušta strahu ili ponosu da ju sputaju. Marija nije tip osobe koja, da bi se dobro osjećala, treba dobar naslonjač u kojem se osjeća ugodno i na sigurnom. Ona nije djevojka koja se po cijeli dan izležava na kauču! (usp. *Govor na bdjenju*, Krakov, 30. srpnja 2016.). Ako starijoj rođakinji treba pomoć, ona ne oklijeva nego odmah kreće na put.

Dug je put do Elizabetine kuće, oko 150 km. Ali mlada žena iz Nazareta, vođena Duhom Svetim, ne poznaje zapreke. Ti su joj dani provedeni na putovanju zasigurno pomogli u razmišljanju o čudesnom do-

gađaju, čija je i sama bila dio. Isto se događa i nama svaki put kad sudjelujemo na hođočašću. Tijekom puta prisjećamo se događaja iz svoga života, pronicemo njihovo značenje i raspoznamo svoje zvanje koje zatim, u susretu s Bogom i u služenju drugima, dobiva jasne obrise.

Velika mi djela učini Svesilni

Susret dviju žena – mlađe i starije – ispunjen je prisutnošću Duha Svetoga i pun radosti i čuđenja (usp. Lk 1, 40-45). Dvije majke, kao i djeca koju nose u svome krilu, gotovo plešu od radosti. Elizabeta, zadivljena Marijinom vjerom, kliče: »Blažena ti što povjerova da će se ispuniti što ti je rečeno od Gospodina« (r. 45). Dà, jedan od velikih darova koje je Djeвица primila je zasigurno vjera. Vjera u Boga je neprocjenjiv dar, ali taj dar treba prihvatiti. Elizabeta blagoslivlja zbog toga Mariju, a Ona joj uzvraća hvalospjevom *Veliča* (Lk 1, 46-55), u kojem nalazimo riječi: »Velika mi djela učini Svesilni« (r. 49).

Marijina je molitva revolucionarna, to je hvalospjev žene snažne vjere, koja je svjesna svojih granica, ali se pouzdaje u Božju milosrdnost. Ta hrabra mala žena Bogu zahvaljuje jer pogleda na njezinu neznanost, kao i za spasenje koje je donio narodu, siromašnima i poniznima. Vjera je u središtu čitave Marijine povijesti. Njezin nam hvalospjev pomaže shvatiti Gospodinovo milosrđe kao pokretačku snagu povijesti, povijesti svakog od nas, kao i čitavoga čovječanstva.

Kad Bog dotakne srce mladića ili djevojke oni postaju sposobni za velika djela. »Velika djela« koja je Svesilni ostvario u Marijinu životu govore nam također o našem hodu kroz život, koji nije besmisleno lutanje, nego putovanje koje, uza sve svoje nesigurnosti i patnje, svoju puninu može naći u Bogu (usp. *Angelus*, 15. kolovoza 2015.). Možda ćete mi reći: »Ali, oče, imam svoje granice, grješnik sam, što ja mogu učiniti?!« Kad nas Gospodin poziva, on se ne zaustavlja na onome što jesmo ili

što smo postigli. Naprotiv, onoga trenutka kad nas poziva, on gleda sve ono što možemo postići, svu ljubav koju smo sposobni darovati. Poput mlade Marije, možete učiniti da vam život postane sredstvom izgradnje boljega svijeta. Isus vas poziva da ostavite svoj trag u životu, svoj trag u povijesti, kako svojoj osobnoj tako i u povijesti mnogih drugih ljudi (usp. *Govor na bdjenju*, Krakov, 30. srpnja 2016.).

Biti mlad ne znači raskinuti veze s prošlošću

Marija je bila tek izašla iz adolescentske dobi, baš poput mnogih od vas. No, hvalospjev Veliča odjek je hvale njezina naroda i njegove povijesti. To nam pokazuje da biti mlad ne znači raskinuti veze s prošlošću. Naša osobna povijest nastavlja se na dugi trag, ona je dio zajedničkog putovanja kroz stoljeća onih koji su nam prethodili. Poput Marije, pripadamo svome narodu. A povijest nas uči da, čak i kada je morala ploviti po olujnom moru, Crkvu je vodila Božja ruka i pomagala joj da prebrodi teške trenutke. Pravo iskustvo Crkve nije kao neki flash mob, gdje se skupina ljudi dogovori naći se na nekome mjestu, izvede neki kratki performans, a zatim se razidu. Crkva je baštinica duge tradicije koja se prenosi s naraštaja na naraštaj, obogaćujući se istodobno iskustvima svakoga pojedinca. Vaša osobna povijest također ima svoje mjesto u povijesti Crkve.

Spominjati se prošlosti služi također tome da budemo otvoreni neočekivanim načinima na koje Bog djeluje u nama i po nama. To nam također pomaže da budemo otvoreni Bogu da nas može izabrati za svoje suradnike u ostvarivanju svojega nauma spasenja. Vi, kao mladi ljudi, također možete činiti velike stvari i preuzeti veće odgovornosti jedino ako u svom životu prepoznate djelovanje Božje milosti i snage.

Želim vam postaviti nekoliko pitanja. Na koji način »pohranjujete« u svome sjećanju događaje i iskustva svoga života? Kako pristupate činjenicama i slikama koje

su vam se utisnule u pamćenje? Neki bi od vas, osobito oni koji su ranjeni nekim životnim prilikama, možda htjeli »resetirati« svoju prošlost, iskoristiti pravo da zaborave sve što je bilo. Ali htio bih vas podsjetiti da ne postoji svetac bez prošlosti ni grešnik bez budućnosti. Biser se rađa iz rane u školjci! Isus, svojom ljubavlju, može izliječiti naša srca i pretvoriti naše rane u prave bisere. Gospodin, kao što reče sveti Pavao, svoju moć može očitovati po našim slabostima (usp. 2 Kor 12, 9).

Ipak, sva naša sjećanja ne bi trebala ostati zbijena na jednome mjestu, kao u memoriji nekog tvrdog diska. Ne možemo isto tako sve pohraniti u nekom virtualnom »oblaku« (cloud). Moramo naučiti kako od proteklih događaja stvoriti dinamičnu stvarnost o kojoj ćemo razmišljati i iz koje ćemo izvlačiti pouku i značenja za našu sadašnjost i budućnost. Mukotrpna je, ali nužna zadaća otkriti tanku nit Božje ljubavi koja se provlači kroz sav naš život.

Mnogi ljudi kažu da ste vi mladi rastreseni i površni. Potpuno su u krivu! No, treba priznati da je u ovom našem dobu potrebno ponovno vratiti sposobnost razmišljanja o vlastitom životu i njegova usmjeravanja prema budućnosti. Imati prošlost nije isto što i imati povijest. U svom životu možemo imati mnogo uspomena, ali koliko ih je uistinu dio našeg sjećanja? Koliko su one značajne za naše srce i koliko nam pomažu dati smisao vlastitom životu? Na društvenim mrežama vidimo lica mladih na mnoštvu fotografija koje su trag više ili manje stvarnih događaja, ali ne znamo koliko je sve to stvarno »povijest«, iskustvo koje se može prenijeti i koje je urešeno svrhom i smislom. Televizijski programi nude obilje takozvanih »reality showa«, ali to nisu stvarne priče, to su samo minute koje pred televizijskom kamerom provode osobe koje žive od danas do sutra, bez dubljeg plana. Ne dajte se zavesti ovim lažnim slikama stvarnosti! Budite protagonisti svoje povijesti, odlučujte o svojoj budućnosti!

Kako ostati povezani po uzoru na Mariju?

Za Mariju se kaže da je sve te stvari pohranjivala i prebivala u svom srcu (usp. Lk 2, 19.51). Ova jednostavna djevojka iz Nazareta uči nas svojim primjerom čuvati sjećanje na događaje iz života, ali i kako ih povezati, sastavljajući od dijelova cjelinu koja tvori mozaik. Kako možemo naučiti to činiti u praksi? Dopustite mi da vam ponudim neke prijedloge.

Na kraju svakoga dana možemo izdvojiti nekoliko minuta da stanemo i prisjetimo se lijepih trenutaka, kao i izazova, onoga što je bilo dobro i onoga što je pošlo po zlu. Na taj način, pred Bogom i pred samima sobom, možemo izraziti svoju zahvalnost, žaljenje i svoje povjerenje. Ako hoćete, možete sve to također zapisati u bilježnicu, voditi kao neku vrstu duhovnog dnevnika. To znači moliti u životu, sa životom i o životu, a to će vam sigurno pomoći da prepoznate velike stvari koje Gospodin čini za svakog od vas. Kao što je rekao sveti Augustin, Boga možemo pronaći na širokim poljanama svoga pamćenja (usp. *Ispovijesti*, X, 8, 12).

Čitajući hvalospjev *Veliča* shvaćamo koliko je Marija poznavala Božju riječ. Svaki stih tog hvalospjeva ima svoju paralelu u Starome zavjetu. Mlada Isusova majka znala je dobro molitve svoga naroda. Sigurno su je tome poučili njezini roditelji, baka i djed. Koliko je samo važno prenošenje vjere s koljena na koljeno! Postoji neko skriveno blago u molitvama koje nas uče naši predci, u onoj živoj duhovnosti običnih ljudi koju nazivamo pučkom pobožnošću. Marija baštini vjeru svoga naroda i oblikuje je u hvalospjev koji je u potpunosti njezin, ali u isti mah i hvalospjev čitave Crkve. I cijela ga Crkva zajedno s njom pjeva. Da biste i vi mladi mogli pjevati *Veliča* i svoj život učiniti darom za cijelo čovječanstvo, bitno je da se povežete s povijesnom tradicijom i molitvom svojih predaka. Zato je za vas važno poznavati Bibliju, Božju riječ, svakodnevno je čitati i pustiti je da govori

vašem životu, te događaje iz svakodnevnog života tumačiti u svjetlu onoga što vam Gospodin govori u Svetom pismu. U molitvi i u molitvenom čitanju Biblije (takozvana lectio divina), Isus će vaša srca ispuniti toplinom i prosvijetliti vam korake, čak i u tammim trenucima vašega života (usp. Lk 24, 13-35).

Marija nas također uči živjeti »euharistijski«, to jest zahvaljivati i hvaliti, a ne usredotočiti se samo na svoje probleme i teškoće. U životu vrijedi da današnje prošnje postaju razlozima sutrašnje zahvalnosti. Tako će vaše sudjelovanje na misi i pristupanja sakramentu pomirenja biti ujedno i vrhunac i novi početak. Vaši će se životi obnavljati iz dana u dan u oprostjenju i postat će trajna hvala Svevišnjemu. »Uzdajte se u Božje pamćenje [...] njegovo pamćenje je srce ispunjeno nježnošću i samilošću, koje s radošću briše svaki trag zla u nama« (usp. *Homilija na misi Svjetskog dana mladih*, Krakov, 31. srpnja 2016.).

Vidjeli smo da hvalospjev *Veliča* izvire iz Marijina srca u času u kojem susreće svoju stariju rođakinju Elizabetu. Svojom vjerom, svojim oštroumnim pogledom i svojim riječima, Elizabeta pomaže Djevici bolje shvatiti veličinu onoga što Bog u njoj ostvaruje, kao i poslanje koje joj je povjerio. A vi, jeste li vi svjesni čudesnog vrela bogatstva koji predstavlja susret između mladih i starijih osoba? Koliku važnost pridajete starijim osobama, svojim bakama i djedovima? S pravom se želite »vinuti u let«, u svom srcu nosite tolike snove, ali trebate i mudrost i viziju starijih. Dok širite svoja krila da poletite, važno je da otkrijete svoje korijene i preuzmete štafetu od osoba koje su vam prethodile. Da bi se izgradilo budućnost koja ima smisla, potrebno je poznavati događaje iz prošlosti i zauzeti stav prema njima (usp. *Amoris laetitia*, 191, 193). Vi mladi imate snagu, a starije osobe imaju pamćenje i mudrost. Kao što je Marija učinila s Elizabetom, upravite svoj pogled u starije, svoje bake i djedove. Oni će s vama razgovarati o stvarima koje mogu

pobuditi oduševljenje u vašem duhu i dirnuti vas u srce.

Kreativna vjernost za izgradnju budućnosti

Istina je da ste još mladi te vam je stoga možda teško shvatiti vrijednost i važnost tradicije. Morate međutim znati da to nije isto što i biti tradicionalisti. To nikako! Kad je Marija u Evandjelju rekla »velika mi djela učini Svesilni«, ona želi reći da ta »velika djela« nisu prošlost, nego se nastavljaju događati u sadašnjosti. Nije riječ o nekoj dalekoj prošlosti. Znati se spominjati prošlosti ne znači biti nostalgičan niti navezan za određeno razdoblje povijesti, već znati prepoznati vlastite korijene, tako da se možemo uvijek vraćati na ono bitno i sa stvaralačkom vjernošću prionuti izgradnji budućnosti. Bilo bi potpuno pogrešno i u konačnici beskorisno njegovati pamćenje koje nas koči i sputava, gdje bismo uvijek iste stvari činili na isti način. Pravi je Božji dar vidjeti kako mnogi od vas, sa svojim pitanjima, snovima i preispitivanjima, odbijaju slušati one koji govore kako se stvari ne mogu promijeniti.

Društvo koje cijeni samo sadašnjost sklono je također odbaciti sve naslijeđe prošlosti, kao što su na primjer institucije braka, posvećenog života i svećeničkoga poslanja. Na to se gleda kao na besmislene i zastarjele forme. Neki misle da je bolje živjeti u takozvanoj »otvorenoj« situaciji, prolaziti kroz život kao da je to neki reality show, bez cilja i svrhe. Ne dajte se obmanuti! Bog je došao proširiti obzore našeg života u svakom pogledu. On nam pomaže pridati prošlosti vrijednost koja joj pripada kako bismo bolje gradili budućnost sreće. No, to je moguće samo ako imamo vjerodostojno iskustvo ljubavi, koje nam konkretno pomaže razabrati Gospodinov poziv i uz njega prionuti. Jedino nas to čini istinski sretnima.

Draga mladeži, povjeravam naš hod prema Panami, kao i tijek priprema za sljedeću Biskupsku sinodu, majčinskom zago-

voru Blažene Djevice Marije. Molim vas da imate na umu dvije važne obljetnice u 2017. godini: tristotu obljetnicu pronalaska slike Gospe od Aparecida u Brazilu i stotu obljetnicu ukazanjâ u Fatimi, u Portugalu, gdje, uz Božju pomoć, planiram hodočastiti sljedećega svibnja. Sveti Martin od Porresa, jedan od svetaca zaštitnika Latinske Amerike i Svjetskoga dana mladih 2019. godine, u svojem poniznom svakodnevnom služenju, običavao je Mariji donositi najljepše cvijeće, kao znak svoje sinovske ljubavi. I vi, poput njega, njeđujte odnos prisnosti i prijateljstva s Gospom, povjeravaju-

ći joj svoje radosti, nemire i brige. Uvjera-
vam vas da nećete požaliti!

Neka nas mlada djevojka iz Nazareta, koja je u čitavom svijetu poprimila tisuću imena i lica, da bi se učinila bliskom svojoj djeci, sve zagovara i pomogne nam da pjevamo o velikim djelima koja Gospodin u nama i po nama ostvaruje.

Iz Vatikana, 27. veljače 2017.,
Spomendan sv. Gabrijela od Žalosne Gospe

FRANJO

PORUKA VIJEĆA HBK-a ZA ŽIVOT I OBITELJ
POVODOM DANA ŽIVOTA 2017.

Suočavanje sa stvarnošću starenja kao prilika za rast

Sestre i braćo u Kristu, poštovani ljudi dobre volje!

Proslava Dana života, prve nedjelje u veljači, uvijek iznova prigoda je za promišljanje o ljepoti dara života, koju ove godine želimo sagledati osobito u njegovoj završnoj etapi. Nakon što smo prošle godine stavili poseban naglasak na demografsku problematiku, kao logičan nastavak za Dan života 2017. godine nametnula nam se tema suočavanja sa stvarnošću starenja, počevši od osobne preko obiteljske i crkvene pa sve do one društvene razine. Prateći demografske pokazatelje i projekcije, ali i uviđajući osobne i obiteljske drame mnogih naših bližnjih starije dobi, pitanje starenja iz godine u godinu neminovno će biti sve aktualnije. Znanstvenici na Zapadu, kojemu i Hrvatska pripada, ovo su stoljeće nazvali stoljećem starenja. Stoga ovom porukom želimo senzibilizirati ponajprije vjernike, ali i sve ljude dobre volje u Hrvatskoj, na potrebu suočavanja sa starenjem, kako bismo starost prepoznali kao priliku za rast.

Osobno suočavanje – prilika za rast u mudrosti i svetosti

Starenje je neizbježnost redovitoga tijeka ljudskoga života na putu prema prijelazu u vječni život. Htjeli mi to ili ne, i ma koliko je pokušali usporiti, starost će doći. Ovozemaljski je ljudski život krhak i prolazan. Iako se na starost danas ne gleda pozitivno te se starije osobe u utilitarističkom shvaćanju svijeta sve više pokušava prikazati kao teret društva, što za posljedicu ima njihovu marginalizaciju i sve veću isključenost iz društvenih procesa, ne bi nas smjela zahvatiti malodušnost kada zakoračimo u to razdoblje života. Naprotiv! Osobno suočavanje sa starenjem i svime što ono sa sobom prirodno nosi u biološkom i

psihološkom smislu nužnost je kojoj treba pristupiti uvažavajući osobito duhovnu dimenziju čovjeka. Sveti papa Ivan Pavao II. u Pismu starijim osobama starost naziva »doba mudrosti«, označavajući je i kao »konačno razdoblje ljudske zrelosti« i »izraz Božjega blagoslova«. Sluga Božji kardinal Franjo Kuharić nazvao ju je »milosnim vremenom« (*Veritas*, br. 4, travanj 1999.). Papa Franjo ju je, slaveći nedavno svoj osamdeseti rođendan, nazvao »sjedište mudrosti«. Neki starost iz različitih razloga neće dočekati, ali oni koji njome budu blagoslovljeni pozvani su iskoristiti to milosno vrijeme kako bi rasli u mudrosti i svetosti te mogli imati radosnu i plodnu starost, ispunjenu mirom, vjerom i molitvom.

Suočavanje u kontekstu obitelji – prilika za rast u uvažavanju i ljubavi

Biblija izrijeком poziva na poštivanje starijih. To se ponajprije odnosi na obvezu djece prema roditeljima uobličenu u četvrtoj Božjoj zapovijedi: »Poštuj oca svoga i majku svoju, da imadneš dug život na zemlji koju ti dâ Gospodin, Bog tvoj« (Izl 20, 12). Ne samo da djeca time ispunjavaju svoju dužnost, nego, budući da je to prva zapovijed s obećanjem, njeno poštivanje, »zajedno s duhovnim plodovima, jamči ovozemne plodove mira i blagostanja« (KKC, 2200). Sv. Ivan Pavao II., papa, s pravom je zaključio da bi »najbolje rješenje bilo da starije osobe ostanu sa svojom obitelji, uz jamstvo učinkovite socijalne skrbi za sve veće potrebe koje iziskuje njihova dob ili bolest« (*Pismo starijim osobama*, br. 13). Uistinu, obitelj, a osobito ona kršćanska, trebala bi biti najbolje mjesto za dostojanstvenu starost njezinih starijih članova, a društvo bi tu njezinu

ulogu trebalo primjereno vrjednovati i jamčiti odgovarajuću socijalnu skrb. Papa Franjo na općoj je audijenciji 4. ožujka 2015. cijelu katehezu posvetio važnosti baka i djedova, osobito istaknuvši njihovu molitvu kao dar i bogatstvo, ali i ono što ih sprječava da im »srce otvrdne u negodovanju i sebičnosti«. Suočavanje sa starenjem u obitelji dragocjena je prilika za rast u uzajamnom uvažavanju i ljubavi svih njezinih članova. Tu se priliku nipošto ne bi smjelo propustiti udaljavanjem starijih iz vlastite životne sredine ili neprimjerenim odnosom prema njima jer su izvor brojnih blagodati, osobito u smislu uloge baka i djedova u životu unučadi.

Suočavanje u kontekstu Crkve – prilika za rast u milosrđu i zajedništvu

Crkva je neumorna u poticanju na skrb o potrebitima, pa tako i o starijim osobama. To čini kroz dokumente učiteljstva te konkretnim zauzimanjem bilo kroz pastoralne strukture, bilo kroz strukture Caritasa. U Hrvatskoj tako djeluju biskupijski domovi za starije i nemoćne svećenike, domovi za starije osobe pod upravom redovničkih zajednica, hospiciji i humanitarne katoličke udruge. Međutim, na tome ne treba stati, nego predano raditi na ispunjavanju želje pape Franje koji bi želio »Crkvu koja izaziva kulturu odbacivanja preobilnom radošću zagrljaja između starijih i mladih« (*Amoris laetitia*, 191), ali i pristupajući osmišljavanju duhovnosti starijih osoba, na što također poziva. Nastavljajući u svom djelovanju prošlogodišnji jubilej, suočavanje sa starenjem u kontekstu Crkve postaje prilika za rast u milosrđu i zajedništvu mladih i starijih.

Suočavanje u kontekstu društva – prilika za rast u čovječnosti i solidarnosti

Statistički podatci neumoljivo pokazuju stvarnost da je naša populacija sve mlađobrojnija i sve starija, među ostalim i zato što više ljudi umire nego što ih se rađa. Či-

njenica da su, prema podacima Ujedinjenih naroda, Hrvati jedna od pet najstarijih populacija u svijetu, oglašava zvono na uzbuđu. Nastavak tih trendova vodi, kako zabrinuto tvrde neki od naših poznatih demografa, prema skorom urušavanju cijeloga sustava, počevši od zdravstva, obrazovanja, rada i, naposljetku, mirovinskoga sustava. Iz te spoznaje i činjenice proizlazi dužnost svakom čovjeku iskazivati čovječnost i solidarnost radi nas samih, ali i radi budućih naraštaja. Trebamo to činiti na samom početku ljudskoga života, od začeca, ali i u svim etapama života, uključujući i onu posljednju, starost, kojom najčešće završava ljudski život. Trebamo učiniti sve što je u našoj moći da se svaki začeti ljudski život ima priliku roditi, ali i da svaki čovjek može dostojanstveno živjeti. To drugo danas je osobito ugroženo kad je riječ o starijim osobama. Zato nam u odnosu prema starijim osobama valja učiniti odlučne korake kako bi se nadišao pristup osobi obilježen diskriminacijom na temelju dobi. Na tom tragu treba razvijati gerijatriju i gerontologiju, kao i palijativnu skrb, te sprječavati ugrožavanje dostojanstva starijih, diskriminaciju i nasilje nad njima u svim pojavnim oblicima, uključujući i eutanaziju. Starije osobe imaju pravo na dostojanstven život, imaju pravo na život bez diskriminacije i nasilja. Oni su za nas puno učinili, na nama je da im uzvratimo odgovarajućom skrbi. No to nije samo pojedinačna odgovornost, nego i društvena. Osobito ističemo odgovornost države, ali i cjelokupnoga društva, uključujući vjerske zajednice, da se ojačaju (izvan)institucionalni oblici skrbi o starijima, osobito u sredinama koje su zahvaćene jakom depopulacijom i demografskim pražnjenjem.

Braćo i sestre!

Suočavanje sa starenjem te stvaranje uvjeta za dostojanstveno i aktivno starenje, u kontekstu suodgovornosti, zadaća je svih društvenih čimbenika. Pritom treba imati na umu da se, kako je govorio papa u miru Benedikt XVI., »humanost društva mjeri u

odnosu prema starijima« (iz govora Zajednici sv. Egidija 12. 11. 2012.).

Neka nas u ispunjenju te zadaće prati zagovor svetih staraca Šimuna i Ane, koji su u svojoj starosti dočekali ispunjenje svojih snova i nadanja razdragano uzevši u ruke dijete Isusa kada su ga Josip i Marija donijeli na prikazanje u jeruzalemski Hram. Takvo ispunjenje snova i nadanja u prigodi Dana života želimo svim starijim osobama, ali i svima nama koji smo na pu-

tu prema toj etapi života. Neka nam je svima blagoslovljen Dan života 2017.!

Zagreb, o blagdanu sv. Anđele Merici, djevice, 27. siječnja 2017.

U ime Vijeća Hrvatske biskupske konferencije za život i obitelj

*Msgr. Mate Uzinić,
dubrovački biskup i predsjednik Vijeća
HBK-a za život i obitelj*

PRIOPĆENJE STALNOGA VIJEĆA HBK

O nedjelji – Danu Gospodnjem

Europski savez za nedjelju (ESN), koji okuplja radničke sindikate, političke stranke, građanske udruge i kršćanska društva diljem Europske Unije, predložio je prije šest godina (2011.) da se na prvu nedjelju u ožujku potakne javnost poštivati nedjelju kao »dan počinka od rada, obiteljski dan okupljanja i druženja, dan kulturnih i socijalnih aktivnosti, te kao dan Gospodnji« kada kršćani spominju i slave uspomenu na Kristovu pobjedu slavnoga Uskrsnuća. Hrvatski biskupi su prije dvadeset godina (1997.) uputili pastirsko pismo u kojem su progovorili o nedjelji kao danu Gospodnjem i danu blagdanskoga počinka. Komisija Hrvatske biskupske konferencije za »Pravdu i mir« (Iustitia et pax) u više navrata (2000., 2004., 2012.) zalagala se za ozakonjenje neradne nedjelje u Hrvatskoj, za promicanje toga dana kao obiteljskog blagdana, te posebice kao liturgijskog dana okupljanja oko stola Gospodnjega kada vjernici slušaju Riječ Božju i slave svete Tajne spasenja.

Spominjući pastirsko pismo hrvatskih biskupa od prije dvadeset godina o nedjelji kao danu Gospodnjem i danu blagdanskoga počinka, Stalno Vijeće HBK podržava i »akciju Europskog saveza za nedjelju«. Po-tičemo zauzete Kristove vjernike laike, ka-

tolička društva i pokrete, te sve društvene institucije i udruge koji se zauzimaju za čovjeka i njegovo dostojanstvo, da svojim djelovanjem pridonesu očuvanju nedjelje u njezinom povijesnom značenju, kao neradnoga dana koji pruža prigodu za obiteljsko okupljanje. Razumljivo je da postoje službe u društvu kao npr. zdravstvene, sigurnosne, prometne i neke uslužne koje su od općeg i javnog interesa, pa ih je potrebno činiti nedjeljom i blagdanima. No, ima poslova i zaduženja koje se ne mora raditi u nedjelju. Tu prvenstveno mislimo na poslove u kojima su radnice i radnici, zbog slabosti hrvatske zakonske zaštite, »prisiljeni raditi bez nedjeljnog odmora«. Oni zbog toga nedjeljom ostaju izvan kruga svojih obitelji i svoje djece, dok je drugima to dan odmora. Nikakvo čudo što im zbog te očite diskriminacije »radna nedjelja donosi određenu prazninu i sumornost«.

U tom vidu upućujemo ovo kratko priopćenje javnosti i pozivamo sve ljude dobre volje da se pridruže ovoj plemenitoj građanskoj, ljudskoj i kršćanskoj akciji solidarnosti za nedjelju. Ona je zadnjih godina poprimila i europske dimenzije pod nazivom »Europskog saveza za nedjelju«. Pozivamo stoga i hrvatska obavijesna sredstva da podrže inicijativu pokreta za slobu-

dnu, obiteljsku i posebice humanu i kršćansku nedjelju koju zbog njezinoga temeljnoga značenja vjernici nazivaju »Danom Gospodnjim«.

Zagreb, 1. ožujka 2017.

Stalno vijeće HBK

XIX. REDOVNO GODIŠNJE ZAJEDNIČKO ZASJEDANJE HBK I BK BIH

— ZAGREB, 23. SIJEČNJA 2017. —

Članovi Hrvatske biskupske konferencije i Biskupske konferencije Bosne i Hercegovine održali su svoje devetnaesto redovito godišnje zajedničko zasjedanje, 23. siječnja 2017. u zgradi Hrvatske biskupske konferencije pod predsjedanjem mons. Želimira Puljića, nadbiskupa zadarskog i predsjednika HBK, te kardinala Vinka Puljića, nadbiskupa metropolita vrhbosanskog, predsjednika BK BiH. Sudjelovali su svi članovi obje Biskupske konferencije osim jednog člana HBK koji je bio spriječen.

Apostolski nuncij u Republici Hrvatskoj nadbiskup Alessandro D'Errico pridružio se dijelu zasjedanja te prenio poseban blagoslov Svetog Oca i srdačne pozdrave poglavara Svete Stolice. Ističući da zajedničko zasjedanje omogućuje promišljanje o pastoralnim važnim pitanjima i izazovima, kazao je da ovaj susret pruža posebnu mogućnost zajedničkog razmišljanja o trnovitom putu koji proživljava Crkva Božja u Bosni i Hercegovini.

Saslušavši izvješće o radu Vijeća te Ravnateljstva dušobrižništva za Hrvate u inozemstvu, koje je, kao zajednički ured Hrvatske biskupske konferencije i Biskupske konferencije Bosne i Hercegovine, nacionalni ured za hrvatsku inozemnu pastvu, biskupi su pohvalili rad ovih tijela i zauzimanje brojnih svećenika, redovnika, redovnica te pastoralnih suradnika i suradnica u naviještanju vjere na hrvatskom jeziku u brojnim zemljama diljem svijeta. Nakon što su informirani o trenutnom stanju u Hrvatskoj inozemnoj pastvi te aktual-

nim personalnim potrebama u hrvatskim župama, misijama, zajednicama i centrima u inozemstvu, biskupi su dali potrebne smjernice. Raduje ih da hrvatske katoličke zajednice ne zaboravljaju svoj rodni kraj u Republici Hrvatskoj i Bosni i Hercegovini ili dijelovima onih zemalja gdje Hrvati stoljećima žive te da hrabro svjedoče svoju vjeru u Boga i vjernost Katoličkoj Crkvi u zemljama u kojima su pronašli svoj novi dom.

Biskupi su saslušali izvješće predsjednika Hrvatskog Caritasa i Caritasa BK BiH o prošlogodišnjoj akciji Tjedna solidarnosti s Crkvom i ljudima u BiH što je nastavak onih »akcija bratimljenja« kojima su hrvatske biskupije pomagale pojedincima župama u BiH u saniranju ratnih šteta. Također su upoznati da je Biskupska konferencija BiH 2016. godine pokrenula akciju Nedjelje solidarnosti kojom župe s brojnijim vjernicima unutar BiH podupiru župe na kojima je ostao mali broj vjernika i tako jasno pokazuju želju Crkve da opstane i dostojanstveno živi u onim dijelovima Bosne i Hercegovine odakle su mnogi prognani. Biskupi pozivaju sve vjernike na onakvu spremnost pomaganja slabijima i potrebitijima koja je pokazana u teškim danima rata te potiču članove svojih biskupijskih zajednica da na tom putu ustraju i u mirnom razdoblju te takva povezanost bude istinski blagoslov onima koji daju kao i onima koji primaju. Posebno naglašavaju potrebu međusobne povezanosti na duhovnoj, molitvenoj i svakoj drugoj razini koja doprinosi boljitku Crkve i društva.

Biskupi su razmišljali i o pojedinim zajedničkim liturgijskim pitanjima.

Nakon što su saslušali izvješće o radu Komisije HBK i BK BiH za Hrvatski martirologij, biskupi su ponovno izrazili zahvalnost svim članovima ove Komisije za njihovo zauzimanje oko prikupljanja podataka o žrtvama na području obje konferencije koja, ponajprije, imaju za cilj pronalazak onih osoba koje su dale svoj život iz ljubavi prema vjeri te bi se mogao pokrenuti proces za njihovo proglašenje blaženim. Zaključeno je da se hrvatskim predstavnicima vlasti prenese očekivanje biskupa u

vezi s poduzimanjem nužnih koraka na istraživanju o žrtvama totalitarnih sustava.

Biskupi su saslušali i izvješće o radu Vijeća za misije te dali smjernice za daljnju plodnu suradnju na dobro misija i misionara iz Crkve u Hrvata.

Biskupi su također razmijenili mišljenja i o nekim pitanjima u vezi s vjeronaukom u školi te o mogućnostima zajedničkih akcija na planu ekumenizma i dijaloga.

Zagreb, 23. siječnja 2017.

Tajništvo BK BiH
Tajništvo HBK

PRIOPĆENJE S IZVANREDNOGA PLENARNOG ZASJEDANJA SABORA HBK

— ZAGREB, 25. SIJEČNJA 2017. —

Izvanredno plenarno zasjedanje Hrvatske biskupske konferencije pod predsjedanjem mons. Želimira Puljića održano je u srijedu 25. siječnja 2017. godine u sjedištu HBK u Zagrebu.

Na zasjedanju je bilo govora o sustavnom pastoralnom djelovanju i zauzimanju za život od začeća do prirodne smrti. Predsjednik Vijeća HBK za život i obitelj mons. Mate Uzinić, izvijestio je biskupe o susretu s udrugama koje se u svojim aktivnostima zauzimaju za ljudski život. Biskupi podržavaju rad svih udruga koje se svojim djelovanjem, svaka na svoj način, zalažu za život od začeća do naravne smrti. Pozivaju ih neka međusobno surađuju u zauzimanju za vrijednosti života i evanđelja.

Biskupi su glavni dio zasjedanja posvetili pitanjima vezanima uz preustroj i reorganizaciju Tajništva Hrvatske biskupske konferencije. U tom su vidu prema Statutu i novom Pravilniku HBK rasporedili službe u Tajništvu HBK: za novog generalnog taj-

nika HBK izabran je mons. Petar Palić, svećenik Dubrovačke biskupije, za ekonom HBK (ta služba više neće biti povezana sa službom generalnog tajnika) izabran je mons. Enco Rodinis, svećenik Krčke biskupije, koji je i voditelj Financijskog ureda HBK. On će i nadalje obnašati službu ravnatelja Središnje ustanove za uzdržavanje klera i drugih crkvenih službenika, a do daljnjega bit će i vršitelj dužnosti ravnatelja Informativne katoličke agencije i pročelnika Centra za promicanje socijalnog nauka Crkve. Mons. Fabijan Svalina, svećenik Đakovačko-osječke nadbiskupije, nastavlja obnašati službu ravnatelja Hrvatskoga Caritasa, a izabran je za koordinadora preseljenja Hrvatskoga katoličkog radija i Informativne katoličke agencije te za koordinadora preustroja ustanova koje ulaze u Hrvatsku katoličku mrežu.

Zagreb, 26. siječnja 2017.

Tajništvo HBK

TREĆA SJEDNICA MJEŠOVITOG POVJERENSTVA HBK I SPC

— NOVI SAD, 13 I 14. VELJAČE 2017. —

U ponedjeljak 13. i utorak 14. veljače 2017. godine, u vladličanskom dvoru u Novom Sadu, održan je treći sastanak Mješovite komisije Hrvatske biskupske konferencije i Srpske Pravoslavne Crkve čiji je zadatak da zajednički razmotri ulogu blaženog Alojzija Stepinca prije, za vrijeme i poslije Drugog svjetskog rata.

U ime Svete Stolice, sastanku na temu »Odnos nadbiskupa Stepinca prema Nezavisnoj državi Hrvatskoj od 1941. do 1945. godine« predsjedao je predsjednik Papinskog odbora za povijesne znanosti o. Bernard Ardura. Kao predstavnici Hrvatske biskupske konferencije sudjeluju: zagrebački nadbiskup kardinal Josip Bozanić, biskup mostarsko-duvanjski mons. Ratko Perić, biskup požeški mons. Antun Škvorčević, te dr. Jure Krišto i dr. Mario Jareb znanstveni savjetnici s Hrvatskog instituta za povijest. Kao predstavnici Srpske Pravoslavne Crk-

ve sudjelovali su: mitropolit zagrebačko-ljubljanski dr. Porfirije, mitropolit crnogorsko-primorski dr. Amfilohije, episkop bački dr. Irinej, episkop slavonski Ivan, prof. dr. Darko Tanasković, veleposlanik, stalni predstavnik Republike Srbije pri UNESCO-u, i, za ovu priliku pozvani stručnjaci, prof. dr. Ljubodrag Dimić, profesor na Filozofskom fakultetu u Beogradu, i dr. Milan Koljanin, viši znanstveni suradnik na Institutu za suvremenu povijest u Beogradu.

Predviđeno je da naredni sastanak Povjerenstva bude održan u Hrvatskoj, u Požeگی, 21. i 22. travnja 2017. godine, na temu »Odnos nadbiskupa Stepinca prema Srpskoj Pravoslavnoj Crkvi od 1941. do 1945. godine«.

Zagreb, 14. veljače 2017.

Tiskovni ured HBK

Broj: 228/2017.

Krk, 3. travnja 2017.

VELIKI ILI SVETI TJEDAN 2017.

Svečana godišnja proslava Vazmenog otajstva u Svetom tjednu započinje na **Maslinску nedjelju**, 9. travnja.

Na **VELIKI ČETVRTAK**, 13. travnja u 10.00 sati, u katedrali, slavit će svečanu koncelebriranu **Misu posvete ulja**. Na toj će Misi svećenici obnoviti svoja svećenička obećanja. Na ovu Euharistiju pozivam sve svećenike, redovnike, redovnice, klerike i bogoslove. Zahvaljujem svećenicima čijim strpljivim radom svake godine lijepi broj naših vjernika sudjeluje na Misi posvete ulja. Uvjeren sam da će se na vaš poziv i ove godine odazvati velik broj vjernika.

Svećenici na čijim se područjima ove godine slavi sveta potvrda, neka animiraju svoje krizmanike i potaknu ih na sudjelovanje na misi Krizme u katedrali.

Katedralni župnik će se pobrinuti za dostatan broj ispovjednika koji će, prema običaju, u katedrali ispovijedati od 8.30 do 9.45 sati. Svećenici će u župama upozoriti vjernike na ovu mogućnost.

Sve svećenike, redovnike, klerike i bogoslove pozivam u 12.00 sati na objed u Biskupskom dvoru.

Navečer se u svakoj župi slavi samo jedna sveta Misa Večere Gospodnje. Neka se svi svećenici i redovnici toga pridržavaju i koncelebriraju na toj misi. Svećenici koji su prije podne slavili s Biskupom Misu posvete ulja mogu slaviti i Misu Večere Gospodnje. Svećenici i redovnici u gradu Krku pozvani su na Misu Krizme i na Misu Večere Gospodnje u katedralu. **Misu Večere Gospodnje** u katedrali ćemo slaviti u 20.30 sati. Nakon mise je Euharistijsko klanjanje do ponoći.

U svrhu promocije novih duhovnih zvanja, milostinja Velikog četvrtak ove će se godine u našim župama skupljati s nakanom »**Za svećenički pomladak**«. Župnici će sakupljeno poslati redovitim putem na Biskupski ordinarijat.

VELIKI PETAK je za vjernike dan posta i nemrsa. Svake godine milostinja toga dana ide za pomoć Svetoj Zemlji i Istočnim Crkvama.

Tajništvo HBK prosljedilo nam je dopis kardinala Leonarda Sandrija, prefekta Kongregacije za Istočne Crkve u kojem nas potiče na bratsku solidarnost s Majčinskom Crkvom u Jeruzalemu. Uz obnovu i održavanje svetih mjesta, na srce nam stavlja i kršćansko stanovništvo Srednjeg Istoka ispaćeno stalnim tlačenjem, diskriminacijom i sve gorim uvjetima života, često u iskušenju da napusti svoju zemlju pa i vlastitu vjeru. Poziva nas stoga da taj narod podržimo svojim molitvama ali i ekonomskom pomoći. Omogućit će to osiguravanje boljih uvjeta školstva, zdravstva, brige za siromašne i potrebite.

Pozovimo stoga naše vjernike da svojim molitvama i odricanjem pomognu kršćanima koji su na tim područjima podložni mnogostrukim trpljenjima.

Skupljene milostinje će se kao i prijašnjih godina redovitim putem poslati na Ordinarijat koji će je prosljediti dalje.

Obred muke i smrti Gospodnje u katedrali će započeti u 18.30 sati.

Na **VELIKU SUBOTU**, 15. travnja **vazmeno bdjenje** u katedrali započet će u 21 sat a bit će i podjela sakramenata kršćanske inicijacije katekumenima.

Na **USKRS**, 16. travnja, predvodit ću svečano misno slavlje u 10.30 sati, a u 18

sati svečanu Večernju vazmene svetkovine.

✠ Ivica, biskup

Broj: 229/2017.

Krk, 3. travnja 2017.

NEDJELJA DOBROG PASTIRA – DAN MOLITVE ZA DUHOVNA ZVANJA

– 7. SVIBNJA 2017. –

Na Četvrtu vazmenu nedjelju, koja ove godine pada 7. svibnja, po 54. put obilježavamo Dan molitve za duhovna zvanja. U *Službenom vjesniku Biskupije Krk* 5/2016., str. 149., objavili smo prigodnu poruku pape Franje pod nazivom: *U misiji pod vodstvom duha*.

Papa nas u svojoj poruci poziva da posvijestimo misionarsku dimenziju kršćanskog poziva. I iako je poslanje navještanja Radosne vijesti vlastito svakom kršćaninu, papa se na poseban način obraća nama svećenicima potičući nas da s vedrinom i sigurnošću da smo otkrili istinsko blago, sudjelujemo u Kristovom poslanju, donosimo Krista svoj braći i sestrama te budemo za njih sredstvo spasenja.

Kako bi mogli ostvariti poziv koji nam je upućen, nezaobilazno je da njegujemo osobni odnos s Gospodinom, molitveno – kontemplativni život i slušanje Božje riječi. Sigurni da nas u misijskom poslanju prati sam Gospodin, ostavimo se svakog straha, osjećaja nedostatnosti i pesimizma.

Svojim župljanima približimo i naglasimo važnost duhovnih zvanja te ih potaknimo da nas prate svojom molitvom ali i da mole Gospodina da podari dovoljan broj svetih svećenika, redovnika i redovnica našoj biskupiji i cijeloj Crkvi. Pratimo posebno mlade u njihovim traganjima i duhovnom rastu te im pomognimo se odvažiti odazvati se pozivu na život posvećen Gospodinu.

✠ Ivica, biskup

Broj: 230/2017.

Krk, 3. travnja 2017.

MJESEC SVIBANJ

Za nama je Biskupijski susret obitelji, a pred nama, nadajući se u Gospodinu, svećeničko ređenje i godina posvećena brizi za nova duhovna zvanja.

Upravo su naše obitelji te nova duhovna zvanja dvije stvarnosti koje nam na poseban način leže na srcu i koje u svojim pastoralnim nastojanjima, u svojim molitvama i euharistijskim žrtvama prinosimo Gospodinu.

A tko nas može bolje zagovarati pred Gospodinom od Marije koju pobožno nazi-

vamo Kraljicom obitelji ali i koja je najizvršniji uzor Bogu posvećenog života.

U mnogim je našim župama upravo svibanjska marijanska pobožnost ona koja u najvećoj mjeri okuplja odrasle vjernike i posebno djecu. Pozovimo vjernike, posebno očeve i majke da se zajedno sa svojom djecom okupe na svibanjskoj pobožnosti. Marija koja poznaje sve njihove strepnje, žalosti, tjeskobe bit će im izvorom utjehe i ohrabrenja. Potaknimo ih na zajedničku molitvu i slušanje Božje riječi, kako bi za-

jedno hodeći na duhovnom putu mogli odolijevati mnogobrojnim izazovima koje pritišću i guše današnje obitelji.

Također, progovorimo našim vjernicima o važnosti službe i prisutnosti duhovnih zvanja za cjelokupan vjernički narod. Potaknimo ih na molitvu za nova duhovna zvanja ali i na zagovornu molitvu za svećenike

kako bi s obnovljenim žarom i radošću donosili Radosnu vijest svima, te pronicljivo i spremno, osnaženi Duhom Svetim, znali odgovoriti na potrebe današnjeg čovjeka, bilo mladih, obitelji ili starijih i nemoćnih osoba.

✠ Ivica, biskup

STUDIJSKO HODOČAŠĆE SVEĆENIKA

– 21. TRAVNJA 2017. –

Dodatne informacije

Kako smo već najavili, u prigodi 120. obljetnice imenovanja krčkim biskupom sluge Božjega Antuna Mahnića i 50. obljetnice smrti biskupa Josipa Srebrnića, organiziramo studijsko putovanje – hodočašće svećenika i redovnika naše biskupije u njihove rodne župe Solkan i Štanjel. Donosimo neke informacije:

POLAZAK: Krk (7.00); Vrh (7.08); Valbiska (7.15); Sveti Vid – kod župne crkve (7.25); Omišalj (7.35); Tifon - nakon krčkog mosta (7.45).

PROGRAM:

10.30 - kratko predstavljanje života i djela biskupa Josipa Srebrnića.

11.00 - Sveta misa koju predvodi O. Biskup.

Nakon mise je predviđeno kratko druženje ispred župne crkve te posjet Srebrnićevoj rodnoj kući.

13.15 - posjet s molitvom u Svetištu koparske biskupije Sveta Gora, koje ove godine slavi 300. obljetnicu krunjenja svetogorske Gospe. Organizirani ručak u prostoru svetišta.

15.30 – polazak prema Štanjelu, župi sluge Božjega Antuna Mahnića.

17.00 – Molitva Večernje.

Povratak se predviđa oko **20 sati** (Krčki most).

Sa sobom je potrebno ponijeti albu i štolu bijele boje. Svaki će svećenik dobiti tekst za molitvu Večernje.

Cijena hodočašća je 100 kn. Mole se svećenici da spomenuti iznos uplate ili putem mjesečnog obračuna ili osobno donjevši u ekonomat.

Saša Ilijić, tajnik

Broj: 33/2017.

Krk, 23. ožujka 2017.

HODOČAŠĆE DJECE KRČKE BISKUPIJE NA GROB BISKUPA MAHNIĆA 2017.

Poštovana/i!

Hodočašće djece viših razreda osnovne škole na grob biskupa Mahnića organizirat će se i ove godine i to u subotu, **8. travnja**. Prema ranijem dogovoru geslo svih susreta je: «*Svijetli trag biskupa Antuna Mahnića*», a svake se godine daje određeni naglasak. Budući je ova godina u znaku očinstva misao vodilja je ***I biskup je otac***.

Da bismo se što bolje pripremili za ovo hodočašće donosimo neke važnije informacije i naputke:

1. Hodočašće će započeti u **10.00 sati** okupljanjem djece u Katedrali. Potom će uslijediti prigodni program nakon čega će biti sveta misa koju će predvoditi naš biskup mons. Ivica Petanjak. Završetak s ručkom na Kamplinu predviđen je oko **13.00 sati**.

2. U obzir dolaze učenici viših razreda osnovne škole.

3. Organizacija putovanja je u nadležnosti župnih ureda u suradnji sa vjeroučiteljima u školi. Molimo da do **5. travnja** javite na Katehetski ured broj hodočasnika radi organizacije, a pogotovo hrane.

4. U pripremi za ovaj Susret kao i svake godine potaknite djecu da mole molitvu na sličici s likom biskupa Mahnića.

5. Na ovogodišnjoj duhovnoj obnovi u Ćunskom vjeroučitelji su dogovorili da se na župnoj katehezi i školskom vjeronauku progovori o važnosti očinstva te da se u sklopu pripreme djece za hodočašće (ako je

moguće) u župi održi klanjanje za djecu hodočasnike i njihove očeve. Djeca neka naprave zastavicu od papira veličine A5 na kojoj trebaju velikim slovima napisati ime svog tate, na drugoj strani napisati molitvu za tatu. Zastavicu zatim obojati i ukrasiti po želji te pričvrstiti za štapić koji se koristi za ražnjiće. Bilo bi dobro te zastavice kao buket staviti u vazu ispred oltara za vrijeme klanjanja u župi. Mogu se pročitati i neke molitve. Na grobu biskupa Mahnića biti će postavljena spužva (stiropor ili sl.) uokolo groba (poput ograde) u koju će mali hodočasnici kad uđu u katedralu stavljati svoje zastavice kao čin kojim predaju svoga tatu Bogu i čin svoje molitve biskupu Mahniću po istoj nakani.

6. Pjevanje pjesama u liturgiji predvodit će djeca iz župe Krk. Radi boljeg i aktivnijeg sudjelovanja djece u liturgiji trebalo bi to s njima uvježbati. Pjesme i himna nalaze se na biskupijskoj web stranici: krk.hbk.hr. u notnom i zvučnom zapisu. Kao i prethodnih godina na kraju mise predstavnici župa donijet će na grob biskupa Mahnića po jedan cvijet. Svaka župa treba odrediti svog predstavnika koji će se prema običaju smjestiti na klupice u donjem prezbiteriju. Molitvu vjernika molit će predstavnici župa otoka Cres. Čitanje čita vjeroučitelj iz pastoralnog područja Krk.

7. Ukoliko bude dodatnih informacija bit ćete naknadno obaviješteni.

Mr. sc. Anton Peranić, predstojnik

PROLJETNA KATEHETSKA ŠKOLA

Povjerenstvo za Katehetsku proljetnu školu Nacionalnog katehetskog ureda Hrvatske biskupske konferencije, u suradnji s Agencijom za odgoj i obrazovanje, organizira Katehetsku proljetnu školu za vjeroučitelje u osnovnim školama koja će se održati

u Zagrebu, Nadbiskupijski pastoralni institut, Kaptol 29, od 5. do 6. svibnja 2017. godine.

Zainteresirani se obavezno trebaju prijaviti na mrežnoj stranici www.ettaedu.eu

KRONIKA KRČKOG BISKUPA

Siječanj

23. sudjelovao na 19. zajedničkom zasjedanju HBK i BKBiH;
24. nazočio otvaranju 57. Teološkog pastoralnog tjedna na Šalati;
25. sudjelovao na izvanrednom zasjedanju HBK;
28. u Cresu slavio svetu misu i sudjelovao na susretu mladih u prigodi blagdana sv. Ivana Bosca;
29. slavio svetu misu i propovijedao u Domu za starije osobe Mali Kartec;

Veljača

2. prigodom blagdana Prikazanja Gospodinovog, slavio svetu misu i propovijedao u katedrali;
4. u Puntu slavio svetu misu i propovijedao povodom Dana posvećenog života - susreta redovnika i redovnica, te 100. obljetnice djelovanja ss. Karmelićanki BSI u Hrvatskoj;
8. susreo se sa svećenicima do 15 godina misništva;
9. predvodio svetu misu i sprovedne obrede mons. Šime Mužića u Orlecu;
10. na Stepinčevo slavio svetu misu i propovijedao u katedrali;
11. slavio svetu misu i propovijedao prigodom blagdana Gospe Lurdske u kapucinskoj crkvi u Varaždinu;
17. u povodom 120. obljetnice odlaska iz Krka biskupa Andrije Marije Šterka pohodio njegov grob u Trstu;
 - u Trstu se susreo se s mons. Mariom Kozulićem, svećenikom rodom iz Malog Lošinja;
 - posjetio nadbiskupa mons. Gianpaola Crepaldia, biskupa tršćanskog;
 - navečer u katedrali u Gorizi slavio svetu misu povodom 120. obljetnice biskups-

kog ređenja sluge Božjega Antuna Mahnića;

20. sudjelovao na predavljanju monografije vlč. Antona Šuljića *Vjera kao pjesma* u Zagrebu;
22. primio u posjet s. Mariangelu Galić, provincijalku ss. Službenica milosrđa (Ancelle);
 - navečer u krpti katedrale slavio misu i primio kandidate za katekumenat;
23. nazočio sjednici Prezbiterskog vijeća;
24. u biskupskom domu primio u posjet mons. Alessandra D'Errica, apostolskog nuncija u RH;

Ožujak

1. na Čistu srijedu slavio u katedrali svetu misu s obredom pepeljenja;
2. u OŠ Fran Krste Frankopana pozdravio polaznike ovogodišnje vjeronaučne olimpijade;
4. u Rabu sudjelovao na zajedničkom susretu krizmanika otoka Raba, njihovih roditelja i kumova;
5. slavio svetu misu i podijelio sakrament svete Potvrde u župi Banjol i Barbat;
6. predvodio sjednicu Vijeća za migrante HBK u Zagrebu;
7. – 8. bio u pastirskom pohodu župi Poljica;
11. slavio svetu misu i podijelio sakrament svete Potvrde u župi Mundanije;
12. slavio svetu misu i podijelio sakrament svete Potvrde u župi Lopar i Supetarska Draga;
13. u kriпти katedrale slavio svetu misu za katekumene;
14. – 19. bio u pastirskom pohodu župi Krk;
17. sudjelovao na Teološko pastoralnom susretu u Rijeci;

18. slavio svetu misu i propovijedao u Svećeničkom domu u Krku, prigodom svetkovine sv. Josipa;
19. slavio svetu misu i podijelio sakrament svete Potvrde u župi Krk;
22. sudjelovao na susretu redovnica u Martinšćici;
25. sudjelovao na sjednici biskupa riječke metropolije u Gospiću;
 - navečer koncelebrirao na svetoj misi prigodom blagdana Navještenja Gospo-

- dinovog, patrona Gospićko-senjske biskupije;
26. slavio svetu misu i podijelio sakrament svete Potvrde u župi Rab;
29. sudjelovao na preduskrsnom plenarnom sastanku svećenika u Krku;

Travanj

2. sudjelovao na Biskupijskom susretu obitelji u Malom Lošinj u i slavio svetu misu.

➤ SVEĆENICI

PROMJENE U SVEĆENIČKIM SLUŽBAMA

Vlč. IVAN BRNIĆ st. razriješen je službe župnika župe Polje i blagajnika Caritasa Biskupije Krk te je umirovljen.

Vlč. ANTON DEPIKOLOZVANE, biskupijski ekonom, imenovan je župnim upraviteljem župe Polje.

Vlč. VJEKOSLAV MARTINČIĆ, župnik Krasa, imenovan je blagajnikom Caritasa Biskupije Krk.

Mons. ENCO RODINIS razriješen je službe generalnog tajnika Hrvatske biskupske konferencije, a nastavlja vršiti ostale dosadašnje službe pri HBK.

NOVI ČLAN PREZBITERSKOG VIJEĆA BISKUPIJE KRK

Budući da je zbog promijena u svećeničkim službama u srpnju 2016. upražnjeno jedno mjesto u Prezbiterskom vijeću i to predstavnika 2. izbornog područja (Rab –

Pag), glasovanjem svećenika s tog područja, za novog člana izabran je mons. MLADEN MRAKOVČIĆ, župnik i dekan u Rabu.

➤ OBAVIJEST

SVETKOVINA SVETOG KVIRINA

– KRK, 3. LIPNJA 2017. –

Budući da svetkovina svetog Kvirina, biskupa i mučenika, ove godine pada na svetkovinu Duhova, našeg nebeskog zaštitnika liturgijski ćemo proslaviti u subotu, 3. lipnja.

Svečano euharistijsko slavlje u krčkoj katedrali toga će dana, s početkom u 19 sa-

ti, predvoditi mons. Zdenko Križić, gospićko – senjski biskup, uz sudjelovanje biskupa Riječke crkvene pokrajine.

Dodatne informacije javit ćemo pravovremeno.

► **IZVJEŠTAJI****PROSLAVLJEN DAN POSVEĆENOG ŽIVOTA**

— PUNAT, 4. VELJAČE 2017. —

Dan posvećenog života redovnici i redovnice Krčke biskupije proslavili su u Puntu u subotu, 4. veljače 2017. Domaćini ove proslave bile su Karmelićanke Božanskog Srca Isusova koje ove godine slave visoku 100. godišnjicu svog dolaska u Hrvatsku. Ovom prigodom su u Punat donešene i relikvije utemeljiteljice Reda bl. Marije Terezije od svetog Josipa.

Program se odvijao u župnoj crkvi, uz sudjelovanje krčkog biskupa mons. Ivica Petanjka OFMCap, povjerenika za ustanove posvećenog života vlč. Zvonimira Badurine Dudića, župnika Punta vlč. Ivica Kordića, veliki broj redovnika i redovnica ali i vjernika otoka Krka koji su htjeli prisustvovati ovoj proslavi i osobno častiti relikvije blaženice.

Slavlju Euharistije prethodila je predstava zajednice Mladi Karmela *A di si ti?* te kratki film o djelovanju Karmelićanki u Hrvatskoj.

Na početku Euharistijskog slavlja, o. Biskupa i sve prisutne pozdravio je vlč. Ivan Kordić. Posebno je zahvalio sestrama Karmelićankama na njihovom požrtvornom i velikodušnom služenju, kako na području cijele Domovine tako i u samoj župi Punat.

Euharistijsko slavlje predvodio je o. biskup Ivica Petanjak. Izrazio je radost zbog ovog događaja te svih koji su se na nj oduzvali, posebno sestara Benediktinki koje rjeđe sudjeluju na susretima. Pozdravio je i Mlade Karmela ohrabrivši ih da se i nadalje okupljaju te budu otvoreni za Božji poziv.

U propovijedi, Biskup je Ivica, osvrnuvši se na visoku obljetnicu djelovanja Karmelićanki Božanskog Srca Isusova u Hrvatskoj, približio prisutnima lik njihove blažene Utemeljiteljice. Istaknuo je njezinu

vedru narav ali i trnovit životni put na kojem se susretala s pregršt patnji i križeva. »Svatko tko se odluči na neko veliko djelo kao što je osnutak jedne redovničke zajednice mora biti svjestan da ga čeka trnovit put. Na tom ga putu ništa ne smije zaustaviti, niti obeshrabriti i unaprijed mora biti pripreman da će morati trpjeti«, naglasio je biskup. No uz to ga mora voditi duh poslušnosti koji je »majka svih kreposti i najjače sredstvo pobjede«. »Zašto sveci znaju da je poslušnost najmoćnije sredstvo pobjede?«, pojašnjava biskup, »Zato što je Isus Krist tako živio. Sveci vjeruju Isusu Kristu. Tu je ključ i razumijevanje svega«. Kao što je Isus kroz sav svoj život i sve do križa bio poslušan Ocu, tako smo na poslušnost ali i na prihvaćanje križa pozvani svi ukoliko želimo stići do cilja – do uskrsnuća. Težak je to govor ali neizostavan i nepobitan. Upravo tu mudrost o važnosti poniznosti i prihvaćanja patnji, blažena Marija Terezija spoznala je već u ranoj dobi i postavila je kao temelj cijeloga svog života. »I svaki put kad je u svom životu naišla na zatvorena vrata, na prezir, odbijanje, zabranu... i to uvijek od ljudi Crkve, okupila bi sestre i zajedno bi pjevale *Tebe Boga hvalimo*«, istaknuo je za kraj biskup Ivica te pozvao svih da Bogu zahvale za nebrojene primjere svetosti i zamole Boga Duha da ih mogu svojim životom nasljedovati.

Na kraju misnog slavlja prisutnima se obratila i s. Andreja Petavić, poglavarica karmelićanskog samostana u Puntu. Istakla je kako je plamen svijeće simbol Krista i njegove putujuće Crkve ali i simbol proslavljene Crkve – svih svetih koji su u zajedništvu s Kristom nama primjer za nasljedovanje ali i kao oni kojima se utječemo za zagovor. »Plamen života bl. Marije Terezije od sv. Josipa odolijevao je svim iskušenjima i svjedočio blizinu njezina srca Srcu

Isusovu koje je po njoj izlivalo svoju ljubav na sve zemlje gdje je boravila pa tako i na našu domovinu Hrvatsku«, rekla je s. Andreja.

Uslijedila je molitva blaženici za nova duhovna zvanja. Biskup Ivica potom je

blagoslovio okupljene relikvijama, a zatim su svi i osobno pristupili moćima, časteći ih i utječući se zagovoru bl. Marije Terezije.

I. Ž.

U KRČKOJ KATEDRALI OBILJEŽENO STEPINČEVO

– 10. VELJAČE 2017. –

U petak, 10. veljače, u krčkoj je katedrali obilježen spomendan bl. Alojzija Stepinca. Euharistijskom slavlju prethodila je projekcija dokumentarnog filma *Moja je savjest čista*, koji nam je približio osobu i život ovog blaženika sve do njegovih uzničkih i mučeničkih godina koje su rezultirale njegovom smrću, a na koje je bio osuđen zbog nepopustljive obrane Katoličke Crkve, vjere i svoga hrvatskog naroda.

Uslijedilo je Euharistijsko slavlje koje je, uz dvanaesticu svećenika i redovnika, predvodio krčki biskup mons. Ivica Petanjak. Potaknut mučeničkim životom bl. Alojzija, pojasnio je pravi smisao žrtve, mučeništva i smrti onih koji žive oslonjeni na Krista.

Mučenik je najdosljedniji Kristov učenik i sljedbenik i njegova vjernost Kristu do polaganja vlastitog života, življenje po Isusovoj riječi: »Veće ljubavi nitko nema od ove: da tko život svoj položi za svoje prijatelje.« (Iv 15,13), sama ga po sebi kanonizira. Mučenik nasljeđuje Krista vjerujući da smrt nije poraz već kruna svega života, njegova proslava. Krist je svoju smrt i proslavu usporedio je s nečim, za nas toliko malenim i beznačajnim, sa zrnom pšenice koje mora biti bačeno u zemlju i mora umrijeti, ako želi ploda donijeti. Smisao svakog života je donijeti plod. Nije naglasak na podnesenoj žrtvi nego na životu koji iz te žrtve proizlazi. Novi plod koji nastaje ne nastaje sam iz sebe nego je plod transformacije onog sjemena koje je u zemlji umrlo

i višestruko dalo novi život. Teško nam je razumjeti kako križ može u sebi nositi klicu života. Očito da ta klica nije u prikovanosti, ni u drvetu, ni u smrti, nego u ljubavi kojom se umire za druge. Ovdje nasuprot smrti ne stoji život, nego ljubav iz koje proizlazi život. Od blaženog Alojzija Stepinca učimo kako ostati na visini kao Isusov nasljedovatelj i onda kad treba nevin trpjeti. Možda nigdje nismo toliko ranjivi i toliko slabi i nikada naša vjera nije u tolikoj kušnji kao u trenucima nepravde. Kad se laž nameće kao istina, kad tama želi biti svjetlost, kad ti se onemogućuje da stvarne činjenice govore i opravdavaju. I u tim trenucima, kao što se vidi u primjeru Isusa ali i Alojzija Stepinca, dolazi do potpune napuštenosti od ljudi, od onih kojima si činio dobro, kojima si pomagao i za koje si se žrtvovao. Upravo je ta ostavljenost često izvorom najveće patnje. Isusov učenik mora s time računati, na to se mora pripremati i spreman dočekati takav trenutak, ako ga zadesi. I zato mučenici nisu tu da im se divimo, nego da ih nasljeđujemo na isti način na koji su oni nasljeđovali Krista. Isus Krist za sva vremena ostaje put kojim se ide. On ga je trasirao i mi ne možemo postaviti drugog puta, ako želimo da i naš život bude plodonosan. Da se i naša svakodnevna žrtva preobrazuje u nove živote koji iz nas trebaju izrasti. Treba se u Isusa Krista pouzdati, a on u svako vrijeme daje onu snagu koja je potrebna i koja je spasonosna. Samo treba uz njega uvijek čvrsto prijanjati.

Na kraju sv. mise izmolila se molitva u čast blaženog Alojzija, a zatim je omogu-

ćeno svima da pristupe relikvijama blaženika, časteći ih i moleći za zagovor.

I. Ž.

PREDSTAVLJENA MONOGRAFIJA DON ANTONA ŠULJIĆA VJERA KAO PJESMA

— ZAGREB, 20. VELJAČE 2017. —

Prijatelji ansambla Collegium pro musica sacra i drugi poklonici crkvene glazbe okupili su se u ponedjeljak 20. veljače u dvorani »Vijenac« Nadbiskupijskoga pastoralnog instituta u Zagrebu na predstavljanju monumentalne monografije don Antona Šuljića *Vjera kao pjesma*. Monografiju su zajedno objavili ansambl i Kršćanska sadašnjost o 45 godini djelovanja Collegiuma. Predstavljanju su nazočili i krčki biskup mons. Ivica Petanjak, zagrebački pomoćni biskup mons. Ivan Šaško, vrhovna poglavarica Družbe Naše Gospe s. Martina Koprivnjak, kao i poseban gost prof. emeritus Ivan Golub, iz čije je misli u okviru jednog predavanja na simpoziju o 25. obljetnici Collegiuma izdvojen i sam naslov monografije. Predstavljanju monografije nazočili su i krčki svećenici Franjo Velčić, Saša Ilijčić, Robert Zubović i Jerko Valković.

Okupljenima su se obratili biskup Šaško te direktor Kršćanske sadašnjosti dr. Stjepan Brebrić. Predstavljanje monografije bila je prigoda čuti i dvoje nekada aktivnih članova ansambla, koji i danas prate njegov rad: prof. Seada Ivana Muhamedagića i prof. mr. Eve Kirchmayer Bilić.

Sadašnja umjetnička voditeljica Collegiuma s. Cecilija Pleša, koja je članica Collegiuma od njegova početka, istaknula je: »Zahvaljujem dragom Bogu za onu davnu djetinju viziju moje susestre s. Imakulate Malinke koja je misao pretvorila u djelo i okupila grupu Božjih zaljubljenika u svetu glazbu. Hvala s. Imakulati izmisliteljici, vizionarki, tragateljici, dirigentici, voditeljici,

kako ju je nazvao prvi duhovnik fra Gabriel Đurak, što se upustila u ovu Božju avanturu te svoju viziju po Božjoj providnosti pretvorila u djelo koje se zove Collegium pro musica sacra koji i danas pjesmom svjedoči svoju vjeru te njegovanjem i izvođenjem djela klasične kršćanske glazbene baštine duhovno obogaćuje kako članove kao izvodače, tako i slušatelje.«

Na kraju se okupljenima obratio i autor monografije don Anton Šuljić. »Čovjek osjeti da je najveća veličina kad je u službi nečeg velikog i važnog ili nekog velikog i važnog. A ja sam se tako osjetio. Moram priznati da nisam s velikim oduševljenjem prihvatio rad na ovoj knjizi, jer sam znao što to znači: sjedenje sate i sate, otkidanja od odmora i sna, nakon posla, ali u svakom slučaju kad je ovo završilo i kad je knjiga otisnuta osjećam se malenim pred velikim djelom u kojem sam smio biti sluga riječi. I zato sam večeras u sebi jako zahvalan Bogu i sestrama i Collegiumu da sam mogao doživjeti taj unutarnji dinamizam Božjega djelovanja, jer u vremenu kada je nastao Collegium tko bi očekivao da će od takvog malog zrna nastati tako velik plod. Zato sam pišući učio. Učio sam ono što nas je učio i naš učitelj Turčinović – 'da se mora moći'. Uvijek se može ako imamo viziju, vjeru i, ako ustrajemo, možemo uspjeti. Collegium je lice kulture, lice vjere prema našem narodu i prema svijetu. I zato sam jako zahvalan Collegiu da sam mogao napisati ovu knjigu Collegiuma i naše Crkve«, istaknuo je Šuljić.

Bila je to prigoda i za praižvedbu skladbe *Psalam 100, Kliči Bogu zemljo sva!* koju je za mješoviti zbor o 45. obljetnici djelovanja skladao i Collegiumu posvetio Martin Völlinger. Izvedena je i skladba *Zdrava Devica, iz Cithare octochorde* koju je obradio Mato Leščan te posvetio s. Imakulati Malinki za imendan (8. prosinca 1976.). Tom je skladbom Collegium pod vodstvom s. Imakulate u Jeruzalemu osvojio srebrnu medalju na međunarodnom zbornom natjecanju 1996. godine. Prisutni su imali prilike čuti marijansku antifonu *Alma Redemptoris Mater* gregorijanski ko-

ral i višeglasje iz pera Giovannija Pierluigija da Palestrine koju je izvela Schola cantorum CPMS-a koja se u posljednjih nekoliko godina predano posvetila njegovanju i izvođenju gregorijanskog pjevanja i s njim povezanih djela renesansne polifonije. Na kraju su sadašnji i bivši članovi CPMS pod ravnanjem s. Imakulate izveli skladbu *Oče naš* Nikolaja Rimskog Korsakova. U znak zahvale, Renata Mihelčić je u ime članova ansambla s. Imakulati predala umjetničko djelo Vere Reiser »Sv. Cecilija«.

Program je vodila mr. Tanja Popec.

APOSTOLSKI NUNCIJ U POSJETU KRČKOJ BISKUPIJI

— KRK, 24. VELJAČE 2017. —

U petak, 24. veljače Krčku je biskupiju posjetio mons. Alessandro D'Errico, apostolski nuncij u Republici Hrvatskoj. U prijateljskom posjetu, uz nuncija su bili i mons. Janusz Blachowiak, tajnik nuncijature te p. Ivica Hadaš, prevoditelj. U krčkoj se katedrali nuncij prisjetio svečanog biskupskog ređenja mons. Ivica Petanjka u ožujku 2015. Posjet katedrali završio je molitvom na grobu slugu Božjega biskupa Antuna Mahnića, gdje je vlč. Saša Ilijić, postulator u kauzi, upoznao Nuncija s djelovanjem i dosadašnjim radom.

Potom su se uputili u Biskupski dvor. Razgovaralo se o različitim pitanjima iz života Krčke biskupije: o župama, svećenicima, redovnicima i redovnicama te svećeničkim zvanjima kao i posebnosti pastoralnog djelovanja budući da Krčku biskupiju sačinjavaju deset kvarnerskih otoka. Nuncij se spomenuo i nekoliko svećenika Krč-

ke biskupije koji su na službi izvan matične biskupije a djeluju u misijama, diplomatskoj službi i na sveučilištima, kao i kard. Josipa Bozanića, nadbiskupa zagrebačkog, nekoć krčkog biskupa, rodom s otoka Krka. Mons. Petanjak nuncija je informirao kako će iduća pastoralna godina u krčkoj biskupiji biti posvećena molitvi i radu za nova duhovna zvanja. Apostolski nuncij još je jednom posvjedočio zadovoljstvo Svetoga Oca Franje zbog imenovanja mons. Ivica Petanjka krčkim biskupom.

Prisutni su bili i biskupovi suradnici: generalni vikar mons. dr. Franjo Velčić, ekonom vlč. Anton Depikolozvane, postulator i biskupov tajnik vlč. mr. Saša Ilijić.

Nuncij se susreo i s mons. Valterom Županom, biskupom u miru, kao i sestrama Euharistijske zajednice službenica Srca Isusova i Marijina koje djeluju u Biskupskom dvoru i katedrali.

DUHOVNA OBNOVA ZA ŽENE CRESA I LOŠINJA U »BETANIJI«

– ĆUNSKI, 24. – 26. VELJAČE 2017. –

U organizaciji Apostolata za duhovno majčinstvo žena Krčke biskupije »Marica Stanković« u »Betaniji« je od 24. do 26. veljače 2017. održana duhovna obnova za djevojke i žene pastoralnog područja Cresa – Lošinja. Predvodio ju je mons. Antun Toljanić, župnik Drage Bašćanske. Duhovna obnova imala je dva glavna naglaska; svećenik u sakramentu pomirenja i svećenik u sakramentu euharistije, kojima je svrha bila još više motivirati djevojke i žene na du-

hovno majčinstvo, jer, kako je zaključio voditelj, »isplati se moliti za svećenike kako bi oni mogli više dati nama, biti više Božji, pa i više za nas.«

Kroz dva dana, prema svojim mogućnostima sudjelovale su trideset i dvije žene. U subotu poslijepodne, okupljene je posjetio i ohrabrio u njihovim nastojanjima i mons. Valter Župan, biskup u miru.

M. Ž.

PEPELNICA U KRČKOJ KATEDRALI

Krčki biskup mons. Ivica Petanjak predvodio je u krčkoj katedrali euharistijsko slavlje Pepelnice.

Donosimo nekoliko naglasaka iz biskupove propovijedi:

Najjače vrijeme u liturgijskoj godini, vrijeme korizme, započinjemo povratkom Gospodinu. Poziv je to koji nam je, svake godine, uvijek iznova, upućen. Taj povratak obilježavamo posipanje pepelom, priznajući, pognute glave, da smo pogriješili i da se vraćamo Bogu, da smo samo prah i pepeo, da smo takvi i u svojim odlukama – čvrsti kao pepeo – i da nas i najslabiji vjetrovi pretvara u nepostojanje. Svijest grešnosti drži nas u stanju poniznosti jer pred Bogom se ne možemo hvaliti svojom pravdom.

Povratak je javan i pokajnički, ali nije dovoljno samo se na izvana posuti pepelom po glavi, već to moraju pratiti i konkretna djela što Isus zove »činjenje pravdom«. No ta djela moramo činiti u skrovnosti, a ne razmećući se njima. Zašto je to tako? Sve naše ponašanje, sve naše djelovanje, svaka naša molitva, post, milostinja, mora biti u duhu učenika koji je usmjeren na

svoga Oca na nebesima. Sam Bog je naš učitelj, naš uzor, naš primjer. A kako se ponaša Bog Otac pokazao nam je njegov Sin Isus Krist, vjerna slika Očeva.

Isus nas poziva: »Kad moliš idi u svoju sobu i zatvori vrata za sobom«. 'Tvoja soba' je nutrina tvoga srca u kojem mora postojati jedan sveti prostor i jedno sveto mjesto u kojem se može dogoditi tvoj susret s Ocem. Nemoj moliti tako da svojim gestama i ponašanjem privlačiš pozornost drugih na sebe. Sam Isus kad je molio povlačio se u samoću i nitko od apostola nije bio uz njega. Bili su to njegovi intimni susreti s Ocem. Ono što su učenici vidjeli bili su tek plodovi Isusove molitve: njegovu preobrazbu. To i jest smisao molitve: biti drugačiji, preobražen.

Isto se odnosi i na post. I on treba biti učinjen u skrovnosti.

Milostinja, molitva i post putovi su čišćenja u ovom korizmenom hodu koji uspostavlja intimniji odnos s Bogom Ocem, s nama samima i s našim bližnjima. Egoizam treba polako ustupati mjesto altruizmu. Zato Isus ovo zove »činjenje pravdom«, drugim riječima uspostavljanju boljih od-

nosa s Bogom i ljudima. A to se postiže tako što sam ja sam najprije na svojoj koži os

jetio djelovanje Božjeg milosrđa i praštanja, pa ga potom i drugima darujem.

I. Ž.

ODRŽANA ŽUPANIJSKA / BISKUPIJSKA VJERONAUČNA OLIMPIJADA

— KRK, 2. OŽUJKA 2017. —

»Vjeronaučna olimpijada« u znaku misijske djelatnosti Crkve

Već uhodanim načinom, i ove je godine održano tradicionalno natjecanje Maloga Koncila iz poznavanja vjeronauka »Vjeronaučna olimpijada«. Djeca osnovnoškolskog uzrasta Krčke biskupije, točnije petih, šestih, sedmih i osmih razreda pripremala su se učenjem, istraživanjem i molitvom kako bi što bolje upoznala, shvatila i usvojila građu ovogodišnjeg vjeronaučnog natjecanja na temu *Misijska djelatnost Crkve*. Već od najranijih kršćanskih vremena ova je djelatnost sastavni dio svakog osvjedočenog vjerničkog života na svim društvenim razinama i svim geografskim prostorima, počevši od svakodnevnog širenja Kristova Evanđelja u obitelji, mjestu i crkvi gdje živimo, pa do dalekih misijskih zemalja Južne Amerike, Afrike, Azije, Oceanije. Ustvari, u širem smislu, biti kršćanin znači biti i misionar. U užem smislu, misionari su oni koji su odlučili donositi Radosnu vijest onima koji još za Isusa nisu čuli, osobito u najudaljenijim i životno najugroženijima područjima svijeta. Tako, u krilu Crkve postoje Papinska misijska djela sa svojim ogromanom u Republici Hrvatskoj, čije je dugogodišnje djelovanje tema ovogodišnjeg natjecanja.

Prigodni susret i natjecanje sudionika, u organizaciji Katehetskog ureda krčke biskupije održalo se u četvrtak 02. ožujka u osnovnoj školi Fran Krsto Frankopan u Krku, čiji nas je ravnatelj Serđo Samblić, srdačno pozdravio i primio.

Susretu je prethodilo okupljanje u crkvi Majke Božje od zdravlja u Krku gdje se

okupilo 10 ekipa osnovnoškolskog uzrasta te njihovi mentori, koje je, srdačno i u veselom tonu, dočekao i pozdravio predstojnik katehetskog ureda Krčke biskupije vlč. Anton Peranić pozvavši sudionike natjecanja na kratku molitvu i pjesmu. Ovaj događaj uveličala je svojom prisutnošću i gospođa Branka Dekanić, predstavница upravnog odjela za odgoj i obrazovanje Primorsko-goranske županije. Podršku i riječ poticaja sudionicima je uputio i krčki biskup Ivica Petanjak. U svome obraćanju djeci natjecateljima i njihovim mentorima pozvao je nazočne da budu misionari u svakodnevnom životu, da svojim djelima šire Evanđelje i tako budu znak Isusa Krista tamo gdje žive, idu u školu i crkvu. Krist je prepoznatljiv u onima koji su Kristovi – kršćanima. Osobito u ovo vrijeme Korizme pozvani smo činiti djela ljubavi za bližnje, ali i odricati se, u skladu sa svojim mogućnostima, za gladne i siromašne u misijama. Biskup Ivica zaželio je uspješno natjecanje sudionicima.

Ovom prigodom, djeci se obratio i dugogodišnji misionar u Zambiji, svećenik Krčke biskupije, vlč. Ivica Kordić koji je u toj zemlji proboravio 15 godina u pastoralu i radu sa tamošnjom djecom i ljudima. Prisutnima je u kratkim crtama dočarao život u misijskoj zemlji sa svim njenim prednostima i problemima u kojima im misionari pomažu. Pozvao je prisutne na molitvu i odricanje za misije i napomenuo da onaj koji jedanput doživi Afriku, u kojoj je on bio, nosi tu Afriku sa sobom, u svojem sr-

cu, gdje god ide. Puno je onoga što mi možemo dati afrikancima, no ono što oni mogu dati nama neprocjenjive je vrijednosti, a to su, kod nas već dobro zaboravljene, vrijednosti međusobnog druženja i dijeljenja, radost unatoč materijalnoj oskudici, podrška okoline i zajedništvo u jednostavnosti srca i načina življenja.

Nakon uvodnog djela natjecanja slijedilo je okupljanje u holu škole gdje su natjecatelji dobili upute za nastavak takmičenja, kada se svih 10 prijavljenih osnovnoškolskih ekipa iz Dobrinja, Dubašnice, Krka, Malog Lošinja, Novalje, Omišlja, Raba, Punta, Vrbnika i Vrha uputilo sa dodijeljenim im članovima nadzorne i prosudbene komisije u učionice na rješavanje pismenog testa u trajanju od 45 minuta.

Nakon prvog kruga natjecanja, ekipe osnovnih škola Krka, Novalje, Maloga Lošinja, Vrbnika i Omišlja zauzele su prvih pet mjesta na ljestvici privremenog poretka. Za vrijeme stanke uslijedilo je druženje i okrjepa, a nakon toga, dok je prosudbena komisija ocjenjivala prvi krug natjecanja, sudionici su imali svoj program u kojem su im govorili Sara Kosić i vlč. Božidar Volarić.

Sara Kosić je sa svojim mužem Robertom provela u Tanzaniji dva tjedna krajem mjeseca siječnja ove godine u misijskoj postaji Magaguri. Tom prilikom su provodili projekt pomoći nabavka madraca i solarnih lampi za najpotrebnije. U sklopu projekta obilazili su sela i popisivali najpotrebnije osobe i obitelji, da bi kasnije prema opisanom stanju podijeli pomoć u madracima i solarnim lampama. O svom iskustvu volontiranja i provedenom projektu Sara je progovorila učenicima uz prigodnu slikovnu prezentaciju što je učenicima bilo vrlo zanimljivo i poučno.

Zatim je vlč. Božidar Volarić, u službi povjerenika za misije Krčke biskupije, učenicima predstavio djelovanje misijskog povjerenstva, razne akcije koje se provode u suradnji s nacionalnim misijskim uredom

u Zagrebu te s pojedinim župnim i misijskim zajednicama u biskupiji. Također je uz slikovnu prezentaciju učenicima predstavio i misionare i misionarke Krčke biskupije i njihova područja djelovanja.

Uslijedio je drugi krug natjecanja Tombola, u kojoj se ekipno rješavao test povezivanja odgovora sa jednim od više postavljenih pitanja. No kako ni to nije pomoglo u sigurnom 'razotkrivanju' pobjednika, ušlo se u završni krug natjecanja pod nazivom »Mili-junak« u kojem su članovi najboljih ekipa odgovarali na pitanja prosudbene komisije. Pobjeda nije bila jednostavna, jer su se favoriti pokazali doista spremnima. No, u tom plemenitom nadmetanju u poznavanju ovogodišnje teme ipak se stvorio i konačni poredak između najbolje tri ekipe, pa je tako treće mjesto osvojila ekipa OŠ iz Dobrinja sa osvojena 41,75 bodova, drugo ekipa OŠ iz Novalje sa osvojena 48 bodova, dok su prvo mjesto ove godine osvojili učenici OŠ iz Krka sa osvojenih 50,5 bodova u sastavu: Antonio Jurešić, Nika Grdinić, Dora Božić te Laura Udina pod vodstvom vjeroučiteljice Vesne Avsec. Četvrto mjesto osvojila je ekipa iz Omišlja dok je ekipa iz Vrbnika peta. Ekipa Malog Lošinja osvojila je šesto mjesto dok je sedmo mjesto pripalo ekipi Punta. Osmo mjesto, u završnom krugu natjecanja osvojila je ekipa Dubašnice, dok je deveto mjesto osvojila ekipa Vrha, a deseto ekipa Raba. Između srednjih škola natjecale su se SŠ »Ambroza Haračića«, Mali Lošinj koji je osvojio prvo mjesto u sastavu: Zala Nikolić, Marko Mikić, Nikolina Karčić i Brigita Sorić sa mentoricom s. Branka Plenča te SŠ Krk koja je osvojila drugo mjesto. Državno natjecanje, na koje ide pobjednička ekipa SŠ »Ambroza Haračića«, Mali Lošinj održati će se od 05. do 07. travnja u Topuskom, koji je ove godine počašćen biti domaćinom završnoga natjecanja.

Natjecanja su završila oko 16.30 sati sa podjelom nagrada koje je natjecateljima i njihovim mentorima darovao naš biskup Ivica. Okrijepu za sudionike natjecanja

kvalitetno su pripremile vrijedne djelatnice školske kuhinje OŠ Fran Krsto Frankopan

iz Krka, škole domaćina natjecanja, na čemu im od srca hvala.

M.K. i B.V.

ODRŽANA DUHOVNA OBNOVA ZA VJEROUČITELJE I ODGAJATELJICE U VJERI

— ĆUNSKI, 17. – 19. OŽUJKA 2017. —

Samo ljubav čini vjeru živom

Duhovna obnova za vjeroučitelje i odgajateljice u vjeri Krčke biskupije održana je pastoralnom centru »Betanija« u Ćunskom od 17. do 19. ožujka. Duhovnu obnovu i Županijsko stručno vijeće učitelja vjeronauka u osnovnim i srednjim školama Krčke biskupije, organizirali su predstojnik Katehetskog ureda Krčke biskupije, Anton Peranić i voditeljica Županijskog stručnog vijeća vjeroučitelja, Dubravka Buničić. Voditelj susreta na kojem se okupilo dvadesetak vjeroučitelja i odgojiteljica u vjeri, bio je fra Stjepan Brčina, na službi u samostanu sv. Frane u Cresu. Tijekom tri dana vjeroučitelji su razmišljali o poslanju i plodovima svog rada. Središnja tema bila je pedagogija srca iz kojeg mora izvirati lju-

bav ako želimo da naša vjera bude živa. Fra Stjepan nam je približio etape obraćenja sv. Franje koje može biti uzor našeg duhovnog rasta jer tek onda kada smo i sami iskusili susret s Bogom, možemo ga svjedočiti drugima. Posljednje razmatranje bilo je nadahnuo Pavlovom poslanicom Korinćanima u kojoj poziva na jedinstvo i usmjerenost jednom cilju svih naših nastojanja, a to je Isus Krist. Nedjeljnom svetom misom i uvijek nadahnjujućim evanđeljem o Samaritanki zaključena je duhovna obnova koja nas je podsjetila da nikad ne prestanemo žeđati za za Vodom Živom.

Ljiljana Filipas

BLAGOSLOVLJENA OBNOVLJENA KAPELA SV. JOSIPA U DRAGI BAŠĆANSKOJ

— 20. OŽUJKA 2017. —

U ponedjeljak, 20. ožujka 2017. na liturgijski spomen svetkovine sv. Josipa, u Dragi Bašćanskoj blagoslovljena je obnovljena kapela sv. Josipa koja datira iz 1763. godine. Naime, ova je kapela već više godina zbog oštećenosti prestala biti u liturgijskoj funkciji. U dogovoru sa župljanima, mons. Antun Toljanić pokrenuo je obnovu kapele. Župljani su se svesrdno založili, napose muškarci kojih je sedamdesetak sudjelovalo u radovima obnove. Na kapeli je potpuno izmijenjeno krovništvo, fasada izvana i iznutra, pod, rasvjeta u kapeli, oltarna

je slika zamijenjena fotografijom, jer bi original trebao poći na restauraciju, te su napravljene nove klupe. Također je obnovljena i sakristija kapele. Radovi su trajali oko tri mjeseca, a kapela je obnovljena darovima župljana i drugih vjernika, te donacijom Općine Baška od 50.000,00 Kn.

U natpisu kamene ploče nad ulaznim vratima kapele, napisano je, koliko je moguće pročitati: »Kapela darovana u čast Božju i Blažene Djevice Marije i sv. Josipa i sv. Ivana apostola po uvijek pobožnom sluzi svećeniku Ivanu Juraniću podignuta i

posvećena godine 1763. na dan 14. rujna«. Dakle, pred 254 godina svećenik Ivan Juranić, rodom iz ove župe dao je iz svojih dobara sagraditi ovu kapelu. U njoj je i pokopan.

Svečano slavlje blagoslova predvodio je mons. Valter Župan, biskup u miru, a suslavili su vlč. Anton Valković, krčki župnik i povjerenik za pastoral obitelji, mons. Zvonimir Seršić, biskupijski kancelar i predstojnik Ureda za crkvenu umjetnost i kulturna dobra, vlč. Marinko Barbiš, dugo-

godišnji, donedavni, župnik Drage Bašćanske i rektor svetišta Majke Božje Goričke, te mons. Antun Toljanić, župnik. Bio je prisutan i načelnik Općine Baška gosp. Toni Juranić. Pjevanje je na svečanom euharistijskom slavlju predvodio župni zbor.

Nakon sv. mise, dvjestotinjak prisutnih vjernika zadržalo se je u druženju pred Pastoralnim centrom u Dragi Bašćanskoj gdje je upriličena i projekcija o izvršenim radovima.

M. Ž.

KORIZMENI SUSRET REDOVNICA

– MARTINŠĆICA, 20. OŽUJKA 2017. –

Ovogodišnji preduskršni susret redovnica krčke biskupije održao se 22. ožujka u Martinšćici na otoku Cresu u samostanu franjevac trećoredaca. Susret je započeo uvodnom riječju i pozdravom gvardijana samostana, o. Rafaela Lukarića.

Pobudni nagovor sestrama ove je godine održao Otac Biskup, mons. Ivica Petanjak, oslanjanjući se na pobudnicu pape Franje *Radost Evanđelja*. To je prva pobudnica koju je Sveti Otac napisao te se smatra, istaknuo je Otac Biskup, da je ono što je prvo na neki način temeljno, da je programatsko, da je to ono što je Svetom Ocu najviše pri srcu, da je to trenutačna potreba svijeta. Pobudnica je upućena svim vjernicima, no Otac Biskup se na osobit način osvrnuo na one njezine dijelove koji se tiču osoba posvećenog života.

'Radost Evanđelja' – to su nosive riječi cijele pobudnice. Moglo bi se reći da je to radost o Radosnoj vijesti, jer Evanđelje jest Radosna vijest. Čim se o nečem jako puno govori to znači da toga nema. U ovom slučaju to znači da nema radosti, radosti u navještanju Evanđelja. Sveti Ivan apostol, podsjetio je prisutne Otac Biskup, je dočekao sto godina, a u svoje je vrijeme neu-

morno vikao: »Ljubite se, ljubite se, ljubite se...«, što znači da je i među prvim kršćanima nedostajalo ljubavi.

Kada se kaže da nema radosti tu se ne govori o 'radosti nasmiješenih lica'. Već »ovdje se radi o radosti koja proizlazi iz dubine srca«, radosti koja je znak moga opredijeljenja za osobu Isusa Krista i koja neminovno ide kroz križ. U prvoj rečenici pobudnice papa Franjo kaže da radost proizlazi iz susreta s Isusom Kristom. No, »ako ja nisam sretan u svojim susretima s Isusom Kristom«, dodao je biskup Ivica, »ne mogu druge usrećiti. Ako ja nisam sretan u svom zvanju, kako ću druge oduševiti za Isusa.«

»Kakva je to Radosna vijest ako je prenose tužni, malodušni, nestrljivi i tjeskobni navjestitelji? Ivan apostol se sve do svoje duboke starosti i smrti sjećao svoga prvoga susreta s Isusom Kristom. On u svom evanđelju donosi i točan sat tog susreta što znači da je on pamtio taj susret koji je njemu promijenio život.«

Također, »Papa poziva da izađemo iz vlastite udobnosti, da imamo hrabrosti poći na periferiju, u sva mjesta, u svim okolnostima, bez oklijevanja i nevoljkosti straha.«

Izričito kaže da se mora napustiti lagodan model pastoralna, te da je važno »ne kročiti sam, uvijek računati na braću i sestre, i osobito na vodstvo biskupa.«

Papa poziva na zajedništvo jer »danas se šire pokreti s fundamentalističkim idejama i nudi duhovnost bez Boga. Osim toga, i mnogi kršćani bježe u individualizam jer su izgubili osjećaj crkvenosti i pripadnosti Crkvi.« Važno je razvijati osjećaj i odgovornost za zajednicu.

»Danas se kod mnogih pastoralnih djelatnika, uključujući i posvećene osobe, može uočiti pretjerana briga za prostore osobne slobode i opuštanja koja dovodi do toga da svoje poslove doživljavaju kao puki privjesak vlastitog života, kao da nisu sastavni dio vlastitog identiteta. Istodobno duhovni se život poistovjećuje s nekim pobožnim vježbama koje, istina, pružaju određenu utjehu, ali ne potiču susret s drugima, zauzimanje u svijetu, ljubav prema evangelizaciji« (RE br. 78). Tako da se kod mnogih koji rade na evangelizaciji može uočiti »naglašeni individualizam, kriza identiteta i opadanje gorljivosti«. Redovnik, redovnica, svećenik ne može samo 'odraditi svoj posao u crkvi i a onda živjeti kako hoće. Tu se traži moje opredjeljenje za Isusa Krista. Papa također govori o egoističnoj mlitavosti koja zahvaća i vjeroučitelje i svećenike koji su također zaokupljeni svojim slobodnim vremenom, koji nisu dovoljno motivirani, bez duhovnosti i sa željom da se posao što brže obavi. Usto, ljudi teže da odmah vide rezultate svoga rada, teško podnose bilo kakav prigovor, a već u samom početku kreću s malodušnoću i pesimizmom.

Isto tako Papa upozorava na opasnost da se sklonimo u svoju udobnu privatnost ili uski krug najbližih, čime se odričemo društvene dimenzije evanđelja. Jer kao što bi neki htjeli duhovnog Krista, bez tijela i križa isto tako se traže samo oni odnosi koji se mogu ostvariti na daljinu putem raznih uređaja... »To znači da netko može biti jako pobožan, da može jako puno moliti (...), ali

da ne može vidjeti onoga brata ili sestru pokraj sebe.« Susret s drugom osobom je rizik, jer time riskiram, ne znam da li ću biti shvaćen, prihvaćen,... »Zato vjera uvijek u sebi sadrži jednu dozu križa«, pojasnio je biskup Ivica. »Istinska vjera u utjelovljenog Božjeg Sina neodvojiva je od sebedarja, od pripadnosti zajednici, od služenja, od pomirenja s drugima. Sin Božji nas je, u svojem utjelovljenju, pozvao na revoluciju nježnosti« (RE br. 88).

Papa ističe da je danas naš izazov odgovoriti na žed mnogih ljudi za Bogom (usp. RE, br. 89). »Više nam se nije boriti s nevjernicima nego s ljudima koji su žedni Boga, da mi odgovorimo na žed za Bogom mnogih ljudi, kako ljudi ne bi svoju žed utražili na nekom drugom izvoru, a ne na evanđelju.«

Zato Papa više puta govori protiv bes-tjelesnog Krista, govori o napasti da ljudima propovijedamo nekog sladunjavog, produhovljenog Krista, neku vrstu kiča i duhovnosti u kojoj nam je ugodno. »No to nije Isus Krist koji se utjelovio i postao čovjekom i cijeli život proživio kao osoba za kojega na ovom svijetu nije bilo mjesta«, od njegovog rođenja u štali do smrti na križ. On se utjelovio, uzeo na sebe teret grijeha ovoga svijeta, a svijet ga nije prihvatio od rođenja do smrti. Ipak, nijednom trenutku Isus se nije odrekao čovjeka pa ni onda kada je visio na križu. »Svijet mora upoznati takvoga Krista«, istaknuo je Otac Biskup.

Papa također govori i o našoj odgovornost za vlastitu braću i sestre jer nas osoban odnos s Bogom obvezuje na služenje drugima. »Način na koji se odnosimo prema drugima ono je što nas stvarno ozdravljuje, umjesto da nas čini bolesnima. To je mistično kontemplativno bratstvo...« (RE, br. 92). Papa inzistira na susretu s drugom osobom i na zajedništvu, ali i upozorava na svjetovnu duhovnost, zavist, ljubomoru i duh isključivosti. »Čuvajmo se napasti zavisti! Nalazimo se na istoj lađi i plovimo prema istoj luci! Tražimo milost da se ra-

dujemo plodovima drugih, koji zapravo pripadaju svima nama« (RE, br. 99).

U br. 100 pobudnice nalazi se najjača osuda koju je Papa uputio posvećenim osobama: »Zato me uvijek boli kada vidim kako se u nekim zajednicama, pa čak i među posvećenim osobama, javljaju razni oblici mržnje, podjele, klevetanja, ocrnjivanja, osvete, ljubomore, želje za nametanjem vlastitih ideja po svaku cijenu, pa čak i progoni koji nalikuju pravom lovu na vještice. Koga mi to mislimo evangelizirati takvim ponašanjima?« »Mi toga moramo biti svjesni«, nagalsio je biskup, »i pokušati uklanjati jednu po jednu od tih negativnih stvari koje ugrožavaju zajednički život, a nas čine antisvjedočanstvom«.

Ono što nam u tome može pomoći jest molitva. »Jer samo Bog može promijeniti nečije srce. (...) Ja mogu za nekoga moliti, postiti, hodočastiti, ali ne mogu nikoga promijeniti. To može samo Bog.« »Molimo Gospodina da nam pomogne shvatiti zakon ljubavi.« (RE, br. 101). Govoreći o važnosti molitve Papa ističe da je ona čin evangelizacije.

Evangelizacija nema alternativu. Mi ne možemo ne evangelizirati. »Kakvi god da jesmo naše je poslanje misionariti i evangelizirati. I svaki je kršćanin misionar u mjeri u kojoj se susreo s Božjom ljubavlju u Isusu Kristu.« Evangelizacija nije jednosmjerna, jer u isto vrijeme dok mi evangeliziramo druge trebamo pustiti da i drugi nas evangeliziraju. Dakle, učiti druge, ali i dati se od drugoga poučiti. Smisao evangelizacije je izgradnja boljega svijeta. A to je moguće samo ako smo mi duboko svjesni i uvjereni da »svijet nije isti s Kristom ili bez Krista«. »Osoba koja nije uvjerenjena, oduševljena, zaljubljena ne može nikoga nizašto oduševiti i uvjeriti.«

Ako želimo rasti u duhovnom životu, ne možemo se odreći da budemo misionari. »Može biti misionar samo onaj koji se dobro osjeća u traženju dobra blišnjega, koji želi sreću drugih« (Isto). Naša misija, naše

poslanje na ovoj zemlji je trajno činiti. »Neće biti izgubljeno nijedno od naših djela koje smo učinili s ljubavlju i neće biti izgubljena nijedna od naših iskrenih briga za druge. (...) Možda se Gospodin koristi našim radom da izlije blagoslov u nekom drugom kraju svijeta u koje nećemo nikada kročiti svojom nogom. (...) Duh Sveti djeluje kako hoće, kada hoće i gdje hoće; mi mu povjeravamo sebe punom predanošću, ali ne težimo vidjeti uočljive rezultate. Naše zauzimanje je nužno. Naučimo počiniti u Očevu nježnome zagrljaju usred naše kreativne i velikodušne predanosti. Idimo naprijed, dajmo mu sve, dopustimo mu da on učini da naši naponi dadnu ploda u svoje vrijeme« (RE, br. 279).

Nakon nagovora Oca Biskupa, sestre su imale priliku pristupiti sakramentu svete ispovijedi, nakon koje je u 17 sati slijedila koncelebrirana sveta Misa koju je predvodio Otac Biskup Ivica.

U svojoj homiliji Otac Biskup je rekao kako je »jedna od karakteristika korizmenog vremena revnije slušati riječi Božje« i slušajući je više rasti i napredovati u svojoj vjeri. Upravo čitanja toga dana govorila su o Božjoj riječi, o važnosti Božjeg Zakona.

Veličina Židovskog naroda nije proizlazila iz brojnosti već iz njihove povezanosti s Gospodinom Bogom, po Božjem zakonu i po dijalogu s Bogom.« Oni su smatrali da imaju zakon koji je njima na spasenje. Ljudi obično ne vole zakone, jer zakoni, propisi ih sputavaju, ograničavaju njihovu slobodu; doživljavaju ga kao ropstvo. Židovi, naprotiv, nisu nikada tako doživljavali zakon, nego kao oslobođenje, kao spasenje. Smatrali su da im je u zakonu Bog pokazao put spasenja. Istina je, da bi se Židovi znali povesti za bogovima drugih naroda, ali proroci su bili ti koji su bdjeli nad narodom, koji su ga pozivali na obraćenje, da se vrati natrag na Božji put.

U Evandjelju Isus govori da nije došao dokinuti nego dopuniti Zakon (usp. Mt 5,17). Za svoje je riječi rekao da su Duh i

život (usp. Iv 6,63). Sve što je od Boga izgovoreno, izgovoreno je radi nas i našega spasenja. »Kod Boga, svaka je riječ život, svaka riječ je spasenje. (...) Uvijek je u korist čovjeka!«

Uloga nas kršćana je ispuniti riječ Isusovu, da ono što je Isus izgovorio i što je Isus živio da mi to govorimo i činimo. »Kao što je Isus na svijetu, dok je bio čovjek, bio živa slika Oca Nebeskoga, tako smo mi kršćani živa slika Isusa Krista. A da li jesmo?«, zapitao je Otac Biskup.

»Za redovnike se kaže da su radikalni kršćani.« To znači da su ušli u samostan da svoje krštenje žive radikalno, da ne dopuste da nijedan potezić iz Zakona ne propadne; da ono što Isus govorio i činio pokušaju ostvariti u svome kršćanskom i redovničkom životu. Doduše, svi smo pozvani na radikalno kršćanstvo, i oni koji su oženjeni i udani. Ali »redovnik i redovnica ne bi se smjeli izgovoriti da imaju važnijih briga od one Božje brige. Jer je postao redovnik, redovnica radi Boga, da živi dosljedno, radikalno svoje kršćanstvo.«

Zato na nama nije da mi na Isusove riječi nadodajemo svoje riječi. Ali je na meni da živim Isusovu riječ do kraja, do savršenstva.

Zbog toga bi se tu moglo govoriti o dva brda: Sinaju i Kalvariji. »Stari Zavjet je sa brda Sinaj. To je taj stari Zakon kojeg je Isus došao dopuniti.« A naš zakon, kao kršćana, počinje od brda Kalvarija, od Krista raspetoga. »I mi polazimo od Krista ras-

petoga i u svjetlu Krista raspetoga promatramo sav naš kršćanski život.« »Zato nitko od nas ne može reći da savršeno ljubi ako preskače one male ljubavi.« Nitko se ne može ponositi i hvaliti velikom pobožnošću, postom i pokorom, a da u isto vrijeme ne može vidjeti pored sebe svoga bližnjega. Nitko se ne može zavaravati da je život spreman dati za Boga, dok u isto vrijeme ne podnosi čovjeka pored sebe. »Nema te vrhunske ljubavi, te ljubavi brda Kalvarije ako se preskoče ove male ljubavi«, da s ljubavlju pristupam drugom čovjeku.

Zato je korizma vrijeme da činimo male korake ljubavi, male korake strpljivosti... Kao što je Papa rekao u svojoj pobudnici: ako kreneš od toga da za onu osobu koju ne možeš vidjeti pored sebe počneš moliti, time si već propovjednik Evanđelja, evangelizator. »Ako nešto ne možeš, uvijek možeš moliti. (...) To svatko može. Samo treba htjeti.«

»Zato krenimo s tim malim koracima, malim ljubavima da bismo dosegli ono na što smo pozvani, a to je da budemo radikalni i savršeni kršćani.«

Susret je zaključen domjenkom i druženjem u refektoriju samostana, koji je protekao u radosnom ozračju proslave druge obljetnice biskupskog ređenja Oca Biskupa.

s. Petra Morić

PLENARNI SVEĆENIČKI SASTANAK U ZNAKU ZAUZETOSTI
OKO NOVIH DUHOVNIH ZVANJA

— KRK, 29. OŽUJKA 2017. —

U srijedu 29. ožujka 2017. u Krku je održan preduskrsni plenarni sastanak svećenika i redovnika Krčke biskupije. Sastanak je predvodio krčki biskup mons. Ivica Petanjak. Sudjelovao je i biskup u miru mons. Valter Župan; svećenici: Anđelko Badurina, Krunoslav Boras, Anton Božanić, Ivan Brnić ml., Frane Brozić, Ivan Buić, Tomislav Crnović, Bogumil Dabo, Marin Dašek, Ivan Debelić, Tomislav Debelić, Andrija Depikolozvane, Anton Depikolozvane, Dinko Deželić, Milivoj Guszak, Marin Hendrih, Nikola Ilijić, Saša Ilijić, Dinko Justinić, Ivan Katunar, Ivica Katunar, Ivica Kordić, Petar Kordić, Josip Kosić, Marijan Kosić, Kristijan Krajnović, Renato Kučić, Drago Ljubičić, Franko Markulić, Vjekoslav Martinčić, Ivan Milovčić, Božidar Mrakovčić, Mladen Mrakovčić, Luka Paljević, Ranko Papić, Anton Peranić, Matej Polonijo, Nikola Radić, Enco Rodinis, Zvonimir Seršić, Zlatko Sudac, Filip Šabailja, Silvio Španjić, Antun Toljanić, Anton Turčić, Ivan Turčić, Anton Valković, Franjo Velčić, Franjo Vitezić, Božidar Volarić, Antun Zec, Slavko Zec, Robert Zubović, Mate Žic, Denis Žuškin te đakon Anton Budinić; redovnici: fra Antun Badurina TOR, fra Tomislav Ćurić OFM, fra Diego Deklić OFM, fra Anto Garić TOR, fra Mirko Gregov TOR, fra Alfons Orlić OFM, br. Miroslav Pejić, fra Damjan Šešelja TOR, fra Josip Vrdoljak TOR, fra Joso Živković TOR, fra Stjepan Žužić OFM; bogoslovi: Josip Karabaić, Saša Malović, Zoran Maričević, Kristijan Perović i Andrija Živković.

Sastanak je započeo u Krčkoj katedrali pokorničkim bogoslužjem sa mogućnošću sv. ispovijedi te euharistijskim klanjanjem.

Radni dio sastanka nastavio se u dvorani Biskupije a molitvom ga je započeo biskup Petanjak. Uslijedilo je predavanje vlč. mr. sci. Ivana Grbešića, duhovnika u Međubiskupijskom sjemeništu u Zagrebu,

pod nazivom *Klice zvanja i danas su darežljivo posijane na njivi Crkve*.

Predavač je napomenuo kako alarmantni pad svećeničkih zvanja uz rast broja župa koje ostaju bez svećenika stavlja brigu za nova zvanja u prvi plan kako sveopćoj tako i lokalnim Crkvama. Ta kriza zvanja ne zaobilazi ni nas pa smo i mi pozvani na preispitivanje, obraćenje i novu izravnu zauzetost oko pastoralna zvanja.

Kao uzroke krize zvanja vlč. Grbešić navodi u prvom redu krizu vjere, a zatim i mentalitet današnjeg čovjeka te duhovno okružje koje mladića ili djevojku onesposobljuje u odgovoru na duhovan poziv: nestabilan obiteljski život, potrošački mentalitet, moralni relativizam, sve kasnije sazrijevanje koje sa sobom nosi nesposobnost za donošenje i ustrajnost u odlukama, njeznanje objektivnih vrednota, krivi pogled na religioznost koja je lišena svake odgovornosti... Za mladog čovjeka, ističe predavač, važna je stoga prisutnost ideala i modela koje će on prepoznati kao vrijedne nasljedovanja. Zbog toga je u pastoralu zvanja prevažna uloga svećenika koji će mu biti poticaj i svjedok vrijednosti i ljepote življenja svećeničkog poziva ali i upućivati ga na Isusa Krista od koga poziv dolazi.

Lokalne Crkve pozvane su stoga izravno se angažirati u brizi za nova zvanja: poticanjem i organiziranjem molitve za zvanja, radom oko pozitivnijeg stava o svećenicima u samim vjerničkim obiteljima i na njihovoj otvorenosti za prihvaćanje zvanja kod djece odnosno posvješćivanjem potrebe duhovnih zvanja, različitim inicijativama, okupljanjima mladih, korištenjem društvenih mreža i mrežnih stranica... Posebni pak angažman spada na promotora zvanja koji nužno treba postojati u jednoj biskupiji.

Vlč. Grbešić govorio je i o nezaobilaznoj ulozi duhovnika za duhovni rast svake osobe a napose mlade osobe u njezinom razlučivanju zvanja, spoznaji Božje volje te napredovanju i sazrijevanju u duhovnom pozivu.

Za kraj, predavač je govorio o svom iskustvu duhovnika u Međubiskupijskom sjemeništu u Šalati ali i kao povjerenika za pastoral duhovnih zvanja u Sisačkoj biskupiji. Istaknu je važnost malih sjemeništa ali i osiguravanje pozitivnih duhovnih iskustava za mlade: organiziranjem posjeta mladica sjemeništima, ministrantskih susreta i drugih okupljanja.

Nakon rasprave koja je uslijedila, prisutnima se obratio krčki biskup Ivica Petanjak. Napomenuo je kako su nova duhovna

zvanja gorući izazov za Krčku biskupiju zbog čega je i odlučeno da se sljedeća pastoralna godina posveti upravo zauzetom angažmanu na tom planu. Naveo je neke do sada već poduzete korake ali i ono što je potrebno učiniti kako bi ova pastoralna inicijativa urodila što kvalitetnijim i obilnijim plodovima.

Vlč. Saša Ilijić predstavio je itinerarij studijskog hodočašća svećenika i redovnika koje se planira za 21. travnja o.g. vlč. Božidar Volarić progovorio je o pomoći našim misionarima, a vlč. Anton Peranić o obilježavanju 25 godina Vjeronauka u školama kao i o predstojećem tradicionalnom hodočašću djece na grob sluge Božjega biskupa Mahnića, 8. travnja o.g.

I. Ž.

ODRŽAN DRUGI SUSRET OBITELJI KRČKE BISKUPIJE

— MALI LOŠINJ, 2. TRAVNJA 2017. —

Očinstvo i majčinstvo – dva lica roditeljskog poslanja

Drugi susret obitelji Krčke biskupije održan je u nedjelju 2. travnja u Malom Lošinj, ove godine o temi *Očinstvo i majčinstvo – dva lica roditeljskog poslanja*. Okupilo se gotovo 600 vjernika sa svih otoka Krčke biskupije. Uoči Susreta, krčki biskup Ivica Petanjak uputio je vjernicima proglas u kojem se prisjetio zajedničkih hodočašća i skupova na kojima su sudjelovali u velikom broju te ih pozvao da se i ovaj put svi zajedno okupe.

»Obiteljski pastoral na planu naše domovinske Crkve, pa slijedom toga i naše biskupije, ove i sljedeće godine posvećen je onima za koje možemo reći da su temelj i stupovi jedne obitelji, a to su muž i žena, odnosno otac i majka. Kada dvoje mladih uđe u brak, oni postaju muž i žena, a kada dobiju dijete postaju otac i majka. No, svi smo svjesni činjenice kako ni muž ni žena, a ni otac i majka nije lako biti. To je i trajna

zadaca i svojevrсни cilj čovjekova života. Zato nam je i bila želja u ovoj i sljedećoj pastoralnoj godini u našim se župnim zajednicama okupljati, moliti i razmišljati te podupirati jedni druge u tom najvažnijem pozivu na koji Bog zove čovjeka, a to je biti muž i žena, otac i majka. Odgoj djece trebao bi voditi upravo tome cilju, jednom postati pravi muž i otac, žena i majka. Svjesni smo koliko zapreka i zamki stoji na putu da se to bude na radost i zadovoljstvo svih članova obitelji. Stoga ovakve i slične susrete toplo preporučujem želeći da nam svima budu poticaj u još većoj zauzetosti ne samo u vremenitim, nego i u duhovnim stremljenjima za dobro vaše obitelji«, istaknuo je u proglasu biskup Petanjak te naglasio da je osnovni cilj Crkve, pa onda i ovakvih susreta, Isusa kao Spasitelja objavit i svakom čovjeku.

Susret je počeo pretprogramom u predvorju OŠ Marija Martinolića tijekom kojeg su svjedočile četiri obitelji koje su se u vlastitim životima susrele s raznim situacijama i teškoćama. Matija Magdić iz Umaga govorio je o očinstvu koje ga je dovelo do obraćenja i o milosti izmoljenog djeteta. Claudia Juranić Klarić iz Matulja svjedočila je o svom majčinstvu koje je potaklo nju i cijelu njezinu obitelj na udomljavanje djece, a nakon tog iskustva je osnovana udruga DAMDOM koja pomaže u udomljavanju djece bez roditeljske skrbi. Sonja i Marko Kolić iz Rijeke su govorili o svom iskustvu uspješne suradnje s raznim obrazovnim ustanovama i o osnivanju prve Katoličke osnovne škole u Riječkoj nadbiskupiji. Posljednji su svjedočili Bože i Blaženka Kolić o tome kako im je zagovorna molitva sv. Ivana Pavla II. pomogla kod dobivanja djece. Obiteljska svjedočanstva života u vjeri bila su isprepletena molitvom i pjesmom zbora mladih pod ravnanjem vlč. Silvija Španjića, župnika Nerezina.

Gost predavač bio je prof. dr. Zbigniew Formella, profesor psihologije odgoja na Papinskom salezijanskom sveučilištu u Rimu, koji je s okupljenima podijelio svoja razmišljanja o tome što je odgoj, koga se odgaja, te koja je uloga roditelja i odgajatelja u odgoju djece. »Danas primjećujemo da su roditelji i odgajatelji previše emocionalni prema svojoj djeci tj. previše ih vole i žele im dati sve što mogu. No, biti dobar roditelj znači na razuman način dati sve od sebe, pritom se uzdajući i u Božju pomoć«, naglasio je prof. Formella. Zatim se osvrnuo na opasnosti tzv. novih medija. »Novi mediji nude prekrasne mogućnosti, no donose i nove riskantne situacije u obitelji od kojih je najteža opasnost gubljenja vlastitog identiteta«, rekao je predavač. Iznio je niz primjera iz vlastitog iskustva rada s mladima i njihovim obiteljima, posebno onima koje se često označava problematičnima. Objasnio je kako se smatra da mladi koji se povlače u virtualni svijet na prvi pogled »ne rade probleme« jer ne buče i ne rade

nepodopštine na ulicama i trgovima kao što su to radili nekadašnji mangupi, no ono što danas mogu raditi online može biti puno gore, naročito za njihov psihološki razvoj, jer u virtualnom svijetu gotovo da nema granica. Predavač je iznio rezultate istraživanja koje je sam proveo ili su to učinili drugi znanstvenici, a prema njima dugotrajno i učestalo korištenje mobitela, kompjutera i interneta kod mladih u razvojnoj fazi može imati teške posljedice na moždanu masu, neurološke funkcije mozga i na psihološki razvoj mlade osobe. Kao posebni je problem istaknuo društvene mreže na kojima mladi nekritički dijele gotovo sve, pa i najosobnije podatke. »Ne može se sve intimne stvari dijeliti sa stotinama 'prijatelja' na mreži, nego je normalno takve podatke podijeliti s nekoliko pravih prijatelja«, naglasio je prof. Formella te podsjetio da kod male djece, koja ni ne bi smjela imati pristup društvenim mrežama, dolazi do zbrke u percepciji stvarnosti pa često ne razlikuju realni od virtualnog svijeta.

Prof. Formella istaknuo je da je stoga posebna odgovornost roditelja i odgojitelja da znaju postaviti granice i pravila, ali u suradnji s djecom. »Između roditelja i djece mora postojati asimetričan odnos, oni nisu prijatelji već bi roditelji trebali imati više znanja i kompetencija, više iskustva, ali i moć koju bi trebali znati upotrebljavati na pravi način. Stoga roditelji moraju slušati mlade, ali i učiti, istraživati, proučavati«, zaključio je prof. Formella.

Nakon predavanja, sudionici skupa okupili su se na malološinjskom Trgu Republike Hrvatske oko loga Susreta koji se sastojao od slagalica, »puzzli«, kao simbola međusobno povezanih članova obitelji koje natkriljuje Božji naum. Zajedničko fotografiranje ujedno je bilo i javno iskazivanje vjere okupljenih obitelji.

Misno slavlje u župnoj crkvi Rođenja BDM predvodio je biskup Petanjak u koncelecijaciji s umirovljenim biskupom Valterom Županom i svećenicima koji su dopratili svoje župljane na susret. U propovijedi

je povezao nedjeljna čitanja s temom susreta - roditeljskim poslanjem. »U evanđelju je Isus uskrsnuo Lazara od mrtvih, a u prvom čitanju prorok Ezekijel poručuje da će Gospodin otvoriti grobove. Živi čovjek umire kada izgubi svaku nadu i ne vidi smisao svog života, pa se prestane boriti, trpjeti, nadati se. Riječi 'Izađi iz groba' Isus danas upućuje svima nama, poručuje nam da odbacimo okove i živimo kao slobodni ljudi«, rekao je biskup Petanjak. Podijelio je s nazočnima zabrinutost za današnje obitelji, ali i vjeru da se snagom Duha može izaći iz grobova. »Kad se obitelj nađe u problemima treba se zapitati muž i otac je li u njemu problem, treba se zapitati žena i majka je li bila na visini svog poziva. Zatražite oprostjenje, promijenite svoj način života, zapitajte se jeste li se zakopali u svoje grobove i to svaki u svoj grob. Problem je kad obitelj postoji samo u tijelu, a ne u Duhu i ništa nema što nas veže. To kaže i sv. Pavao u poslanici Rimljanima: 'Oni koji su u tijelu ne mogu se Bogu svidjeti, ali vi ste u Duhu«, rekao je biskup.

Na kraju je krčki biskup poručio obiteljima: »Molim vas, očevi i majke, dajte danas sebi riječ da ćete se svaki dan kao obitelj barem prekržiti i izmoliti Očenaš da vam Otac da Duha zajedništva. Zajedno hodajte na duhovnom putu pa ćete zajedno i rasti. Ako hodimo zajedno naš hod ima smisla i obilježen je znakom križa. I mi

ćemo nositi svoje svakodnevne križeve za spasenje svoje obitelji. Samo zajednički noseći križ možemo se spasiti, a znamo da ga s nama nosi i Isus Krist. Na tom križnom putu susrest ćemo i Isusovu majku, naći će se i Šimun Cirenac da nam pomogne, Veronika će otrti krvavo lice, a na kraju, Otac nebeski neće dozvoliti da ljubav i trpljenje budu uzaludni već će dati obilati plod«.

Nakon zajedničkog ručka koji su za sve sudionike susreta obitelji priredili djelatnici Jadranka Hotela, u školi je otvorena izložba radova na temu obitelji učenika raznih osnovnih i srednjih škola s područja Krčke biskupije. Nagrađeni su autori od po tri rada u svakoj kategoriji, dok ih je još po sedam pohvaljeno.

Uoči susreta obitelji prof. Formella održao je dva predavanja: u creskoj osnovnoj školi u petak 31. ožujka o temi *Djeca i mladi između agresije i nasilja*, te u subotu 1. travnja u kinu u Malom Lošinju o temi *Odgojni pogledi na odnos roditelja i djece*. Biskupijski susret obitelji organizirali su Povjerenstvo i Ured za pastoral obitelj Krčke biskupije, uz sudjelovanje brojnih volontera.

Walter Salković

(Preuzeto s mrežne stranice: www.ika.hr)

MONS. SIMEONE MUSICH – DON ŠIME MUŽIĆ

(1927.- 2017.)

Don Šime Mužić rodio se u Orlecu 28. listopada 1927. godine, u obitelji radnih težaka i stočara. Kao dječak od 11 godina napustio je roditeljski dom i pošao u Zadarsko (talijansko!) malo sjemenište, gdje je stekao solidan odgoj i obrazovanje. Uslijed nedaća Drugoga svjetskoga rata, već je 1941. prešao u Anconu, zatim u Padovu, pa opet u Zadar, a onda je u veljači 1948., nakon zatvaranja Sjemeništa u vili Presvetoga Srca Isusova u Velom Lošinj, primljen u Udine gdje je završio teološki studij i 9. srpnja 1950. godine zaređen za svećenika nadbiskupije Udine. Prva mu je služba bila kapelana u župi Pontebba i vjeroučitelja u strukovnoj školi. Godine 1963. imenovan je župnikom u Fusine u Valromani, u Furlaniji. Istovremeno je bio vjeroučitelj u liceju u Tarvisio. Dogovorom između tršćanskog i udinskog nadbiskupa, don Šime je 1979. godine zadužen u tršćanskoj biskupiji kao biskupijski delegat za duhovnu pomoć u Tršćanskoj bolnici za mentalno zdravlje (Centro di salute mentale). U krugu bolnice 1997. zajedno s grupom volontera osnovao je udrugu »Buon Pastore« sa svrhom promicanja osnovnih ljudskih prava mentalno bolesnih osoba. Za svoje revno pastoralno djelovanje i posebno zbog uloge koju je imao u organiziranju volonterstva s osobama s duševnim bolestima i njihovim obiteljima, godine 2008. dodijeljena mu je titula kapelana Njegove

Svetosti, monsinjorat. Tijekom službovanja u tom velikom bolničkom kompleksu, don Šime je uredio tamošnju crkvu Isusa Dobrog Pastira i u neposrednoj blizini stan za svećenika, u kome je i on boravio do kraja svoje aktivne svećeničke službe. Premda je cijeli svoj svećenički život proveo u Italiji, svoj rodni Orlec na Cresu i svoje hrvatsko podrijetlo nije nikad prikrivao.

U toj »njegovoj« crkvi, u subotu 4 veljače, slavio je sprovodni oproštaj tršćanski nadbiskup Giampaolo Crepaldi, u zajedništvu s Eugeniom Ravignanijem, biskupom u miru te sa svećenicima i vjernicima s kojima je surađivao i koji su ga poznavali.

U četvrtak 9. veljače, prema njegovoj vlastitoj želji, konačno je našao svoj smiraj u svome rodnom Orlecu gdje je po dolasku bio izložen u kapeli Majke Božje na ulazu u selo, koju je za života dao obnoviti svojim sredstvima, a zatim doveden u župnu crkvu, gdje su krčki biskup Ivica Petanjak, u pratnji Valtera Župana, biskupa u miru, u zajedništvu s još 20-ak krčkih svećenika, slavili misu zadušnicu te ga, zajedno s brojnim vjernicima koji su sa raznih strana došli u Orlec, otpratili na mjesno groblje gdje je pokopan u obiteljskoj grobnici.

Počivao u miru!

Izdaje: BISKUPSKI ORDINARIJAT KRK, Biskupa Antuna Mahnića 18, HR-51500 KRK
tel. 051/221-018; fax. 051/221-483; e-mail: ordinarijat@biskupijakrk.hr

Uređuje: I. Žužić

Odgovara: mons. dr. Franjo Velčić, *generalni vikar*